

150 **num. 8.** quam secuta est Rota. **Qui non per Episcopum,** sed alias sunt occupari pro communi utilitate. **Item Episcopatus in genere,** aut per Episcopum plures quam duos eiusdem Ecclesie, non percipiunt fructus in absentia, **num. 4.**

Procuratores generales Cleri Hispanie à Congregatione deputati residentes in Curia Romana, & Regia non excusantur à residentia, nec lucrarentur fructus in absentia, **insistat breue Clementis VIII. numero 375.**

Dispositio d. c. ad audientiam, non comprehendit Portionarios, qui non sunt de Capitulo, licet in eo habeant vocem, **num. 376. & 377.** ubi ponitur resolutio Rote, & **num. 378.** eos tamen comprehendere ubi esset de Capitulo, ut sunt in aliquibus Ecclesiis Hispania, **d. numero 378.**

In Ecclesia Abulen. Portionarij possunt assumi ab Episcopo in familiares, sicut Canonici ex statuto Ecclesie, **num. 379.**

Quod dicitur de Portionarijs videtur dicendum de Dignitatibus in proposito, num. 380.

Dispositio d. c. de cetero, & c. ad audientiam, habet locum in Prelatis inferioribus Episcopos respectu superiorum, **num. 381.**

Idem est in Legato, quantum ad Prorogationem suam, & in Archiepiscopis, quo ad Clericos sua Diocesis, & non suffraganeorum, **num. 382.**

Familiares Papa existentes in eius servitio percipiunt fructus in absentia, numero 383. quod tamen non procedit in scripturis, & aliis officialibus Curie, **num. 384.**

Sicut familiares Episcopi, ita etiam familiares Pape non percipiunt distributiones, num. 385. resolutio Rote, **num. 386.** circa indultum subcollectionum.

Familiares Cardinalium excusantur à residentia secundum aliquos, num. 387. sed contrarium saltem celebrandi, **num. 388.**

Excellentes in servitio, aut officio Regis seu Principis, non excusantur à residentia, num. 389. si aliquod privilegium fuit antea eis concessum, ut Regi Francia, reuocatum est iam per Concilium, **num. 390.** & quod dicit Nauarr. **c. 25. n. 121.** de Capellanis Regum, intelligendum est de privilegijs concessis post Concilium, qua tamen non sunt, **num. 391.**

An causi peregrinationis, maxime ex voto, liceat abesse ultra tempus à Co. ho. permittitur, & licentia fru. illis, num. 392. cum sequitur resolutio negatiue ex sententia Congregationis.

An Canonici, & Beneficiati celebrantes priuate Missam in eadem Ecclesia tempore officiorum habeantur pro presentibus, num. 396. cum sequitur resolutio quod non, & adducuntur declarationes S. Congreg. licet contrarium de consuetudine seruetur, in aliquibus Ecclesiis, que videntur tolerabiles.

Secundo principaliter dico, quod obtinentes in Ecclesijs Cathedralibus, aut Collegiatis Dignitates, Canonicatus, Præbendas, aut Portiones tenentur ad residentiam, ita ut non licet eis vigore cuiuslibet statuti, aut consuetudinis ultra tres menses etiam continuos (vt S. Congregatio declarauit) ab eisdem, Ecclesijs quolibet anno abesse, saluis nihilominus eorum Ecclesiarum constitutionibus, quo longius seruiet tempus requirunt. Ita S. Concilium Trident. **sess. 24. d. reform. c. 12. c. 13. in cetera obtinentibus,** ubi etiam statuitur, quod distributiones qui statuti horis interfuerunt, recipiant, reliqui quauis collusione, aut remissione exclusi sua ca-

reant, iuxta decretum Bonificij VIII. **in c. 11. de clericis non res. in 6.** quod Sacra Synodus in vsu reuocata, non obstantibus quibuscumque statutis, & consuetudinibus, & quod omnes diuina per se, & non per substitutiones compellantur obire officia. **Sandoual. de officio Ecclesiasticis 5. parte, cap. 3. numero 3. & 4.**

Circa quod varia dubia examinandae se offerunt, & primo dubitatur an d. versicul. præcetera obtinentibus, comprehendatur Dignitates principales, & capita Ecclesiarum Collegiatarum; & dicitur quod est, quod sic, vt censuit S. Congregatio Concilij super eo, his verbis: **Ad hanc residentiam tenentur etiam Abbates, & alij Superiores Ecclesiarum Collegiatarum, licet habeant iurisdictionem in Canonicos, & ad hoc cogi possunt ab Episcopis, sub quorum Diocesi sunt, alia ibi, Dignitates, comprehenduntur etiam ille Dignitates, que sunt capita illarum Ecclesiarum Collegiatarum.** Et que etiam essent exemptæ à iurisdictione Ordinarij, & habent tantum iurisdictionem in Ca. oncos, & deseruientes in illis Ecclesijs, & dicitur in ista declaratione, & habent tantum iurisdictionem in Canonicos, quia, si haberent territorium, & iurisdictionem quasi Episcopalem, non tenerentur ad residentiam chori, & horarum, quantum tenerentur ad residentiam, sicut Episcopi de quo infra **num. 430.**

Secundo dubitatur, an obtinentes Dignitatem, maxime principalem, in Collegiata, que habet etiam sedem in Cathedrali, excusetur à residentia in Collegiata, & possit residere in Cathedrali, & dicendum est, quod non, vt in vna Vallisolecana residentie coram D. Sacro, in qua prima Jun. 1601, fuit resolutum, Assignationem sedis in Cathedrali non excusare à residentia in Collegiata, nam aut dicta sedes non requirit residentiam, & sine dubio Abbas non excusatur à prima obligatione, aut vero requirit residentiam, & nihilominus tenetur Abbas residere in Collegiata, non quia illa est domus sedes, cum ibi sit caput, Abbas in caput extirpanda, s. qui vero numero 5. ubi Hostien. numero 8. de præbend. tum quia Abbas ibi percipit fructus non in Cathedrali, argumento capit. cum ex officio, de præscript. & decimo Maij 1602. coram eodem fuit resolutum. **Abbatem teneri ad residentiam in Collegiata, an ex dispositione iuris communi capit. ad hæc, verlic. cum singulari, de præbend. capit. lin. de rescript. in 6. Ferrerius consilio 32. numero 14. quoniam ex dispositione Concilij Trident. sess. 22. de reformat. cap. 3. & etiam in vigore erectionis, non obstante, quod in Bulla erectionis non exprimitur Abbas, & consequenter non comprehenditur sub dispositione, quod Beneficiati in dicta Ecclesia teneantur residere per glossam in Clement. 2. verb. in eisdem de statu, & qualitate, quia id procedit, quia ibi materia est correctoria, sicut hic, ubi alij sunt commune. **Abb. in capit. relatum, numero quinto de Clericis non resident. nec obire pretensam consuetudinem non resident. quia illa non legitime probatur. Nec obstat, quod Abbas habeat aliam sedem in Cathedrali, quia si sedes in Cathedrali requirit residentiam, petus ex ea inducitur in comparabilibus, quam liberato à residentia in Collegiata d. cap. ad hæc, nisi aliter appareat dispositura cum explicita scientia Pape; nec obstat sententia D. Orati, quia non iustificatur ex actis, & in contrarium stat. ius commune, & statutarium istius Ecclesie, quod tanquam notorie vniuersa non potuit facere transsum in rem iudic. tam. **Casus de Grassis decisionem 2. de solut. De quo etiam infra, numero 476.******

ubi dicta videnda sunt.

Tertio dubitatur, an habens Canonatum, & Monasterium in commendam tenetur in Canonatu residere? Et dicendum est, quod in Monasterio, nisi illud sit ab animarum cura liberum, vt in sequenti declaratione S. Congregationis Concilij, **Obtinens Canonatum, & Monasterium in commendam ab animarum cura liberum, in Canonatu residere tenetur.** Et conuenit declaratio non supra adducta hoc capite sub numero 179. que ait, quod in Monasterio, & Abbatis, que cura & conuentu carens non est necessaria residentia. Ino & obtinens Parochialem & Canonatum, qui debet residere in Parochiali, vt in constitutione 64. Pij V. & in declaratione septima adducta sub d. numero 179. si non resi. let in Parochiali ex permisso Episcopi, debet cogi residere in Canonatu, vt in sequenti declaratione d. S. Congregationis, **Habens Canonatum, & Parochialem in duabus Diocesis, et non residents in Parochiali ex permisso Episcopi, et tenetur ex Bulla Pij V. cogendi est ad residendum in Canonatu.**

Quarto dubitatur habens duas Dignitates, seu duos Canonicatus ex dispensatione in qua debeat residere? Et dicendum est, quod in digniori, alias in qua maluerit, vt in sequentibus declarationibus S. Congregationis Concilij Prima, **Habens duos Archidiaconatus dignitate pares, residere poterit in quo sibi placuerit, si alter est dignior, tenetur in eo residere.**

Secundo, Obtinens legitime duas Dignitates, in digniori residere tenetur, & fructus alterius lucratur, non tamen distributiones, & eam tertiam partem Præbende, que auctoritate decreti sessionis 22. de reformatione, in quotidianis distributionibus est concessa. Tertia, Obtinentes duos Canonicatus tenentur in digniori residere, eius vero, in quo non resident, quoad iam distributiones præditas in quibus distributionibus intelligitur etiam comprehensa tertia pars Præbende, qua ex decreto Concilij Tridentini, conuersa fuit in distributiones quotidianas, sed habens plures Canonicatus dignitate pares, ubi pluribus inferuntur potest, residere tenetur. Et idem est in habente duas Parochiales vnitatis, vt in declaratione 14. & 16. adducta supra sub d. numero 79.

Et habens ex dispensatione duo Beneficia residentiam requirentia debet residere in eo, quod maiorem necessitatem, seu causam tenendi habet; si vero æqualem habent, potest in quo maluerit residere, vt in sequentibus declarationibus d. S. Congregationis, Prima Archiepiscopo Ianuen. Parochialem Ecclesiam sunt incomparabiles cum Beneficijs, in quibus assignata sunt distributiones quotidianas, quia à digniori absentes amittunt, & illi, qui obtinent duo Beneficia, & vel plura cum legitima dispensatione ante Concilium Tridentinum obtinent requirentia personalem residentiam, tenentur residere in quo est maior necessitas, nec propterea possunt alterum primari, amittunt quidem distributiones quotidianas etiam Beneficijs, nisi ministerio non inferantur. Secunda, Cardinali Farnesio, Canonici omnes debent in propria Ecclesia residere, & personaliter deseruire eorum numeris, non obstantibus quibuscumque, ille tamen, qui aliud Beneficium ex legitima dispensatione obtinet, quod maiorem, vel æqualem causam residendi habeat, licet non inter sit numerus, quod exigat Canonici, non potest tamen eo primari, nec alia pena affici, nisi priuatione distributionum quotidianarum, nec Concilium Tridentinum super pluralitate Beneficiorum prouidet, nisi ad futurum, præterquam in Parochialibus, quas nec etiam per dispensationem ante Co-

cilium Tridentinum obtinent nemo, nisi vnitatis retinere potest. Et idem est in habente duas Parochiales vnitatis, vt in d. declaratione decimaquarta, ubi dicitur, quod si non consistat quæ sit dignior, residendum est in frequentiori, & si vna, fuerit extra, & altera intra urbem, residendum est in ea que est intra. Et ad prædicta conferunt que tradit post hæc Gonzalez **gloss. 6. numero 268.**

Quinto dubitatur, an Capellania, & Beneficia simplicia, que nullus fructus habent in absentia, sed omnes inter Capellanos, & Beneficiatos presentes distribuuntur absentibus nihil percipientibus, requirunt personalem residentiam, sicut Canonici, & Portiones ita, vt ea obtinentes ad residentiam præcise tenentur, & cogi possunt, non obstante consuetudine contraria? Et pro parte negatiua faciunt ea, que in proposito adducit Nauarrus **consil. 4. de Clericis non residentibus numero. 1. 2. & 3.**

Nihilominus tamen contrarium fuit decisum per 7. Sancti Congregationis Concilij in vna laudat. vt in prima declaratione supra adducta, **num. 186. & in vna Compollatana, de qua est **dict. consil. Nauarr. 4. vt in sequenti declaratione An Capellania in Ecclesia Cathedrali existens, quarum redditus ex quibus defensionum redditibus, cum onere Missæ aliquot, & diuina officia pro annuarum salute celebrandi, inter se tantum distribuunt Capellani presentes, qui onera prædicta per se ipsos, & per alios presbiteros quoscunque persoluant; reliquis Capellanis, qui presentes non sunt, nihil percipientibus, personalem residentiam requirant ita, vt qui obtinent, ad residentiam præcise, etiam per priuationem cogi possunt, non obstante consuetudine contraria? Multis ex illustrissimis tenebant non posse cogi præcise, & in hanc sententiam inclinabat maior pars, nisi allegaretur alius fuisse in contrarium decisum, quantum fructus sunt in forma distributionum, vt in Canonici, ideo fuit decisum cogi posse præcise ad residendum, & post hæc tradit Gonzalez **gloss. 5. numero 108.** dicens istam declarationem originaliter vigisse.****

Sexto dubitatur, an, dum Concilium ibi statuit, quod illis non liceat vigore cuiuslibet statuti, aut consuetudinis ultra tres menses ab Ecclesijs abesse, censetur tollere consuetudinem, etiam immemorabilem.

In quo videbatur trespondendum negatiue, nam consuetudo immemorabilis nunquam censetur sublata, nisi expressa mentio de ea in lege, vel constitutione habeatur, nec comprehenditur in reuocatione consuetudinis, etiam cum dictione vniuersali, **Aymon. Crauetta. de antiquitate temporis 4. parte. sectio 6. materia ista, numero 47. Rufinus consilio 13. materia 30. libro 2. Couarruuias plures refertens libro 3. variat. c. 13. numero 5. Auendanno resp. 16. **num. 1.** Pehet de Mieret de maiorat. 4. parte questione 20. numero 51. Velazques in libro 6. **Tau. glossa 11. numero. 9.** Flores de Menpa. **questio. 10. numero 44.** & Emanuel Rodriguez **questio. regul. 1. tomus questio. 6. articuli 5. ad finem cum alijs, & fuit resolutum in causa Palestina iurisdictionis. 25. Maij 1565. coram D. Oratio. immemorabilem non comprehendens in reuocatione consuetudinis, etiam cum dictione vniuersali, limitari tamen duobus modis; primo, quando tollitur consuetudo tanquam irrationabilis, & sic procedit, quod tradit Antonius Gabriel. de prescriptione conclusione 1. numero 27. secundo, quando eadem ratio militat in immemorabili & Couarruuias **supra. 4.** et tradit post hæc****

Concilio glossa 33 numero 2.
 Adde Tertium, quod consuetudini immemoriali est derogatum per clausulam derogatoriam
 151 Consuetudinem etiam iuramento Apostolica confirmatione, vel alia quavis firmitate roboratarum, & sic videtur intelligere etiam de immemoriali, vt fuit resolutum in causa Cefarugaultiana surreptionis Breuium 16. Iun. 1559 coram Domino Oratio, vt per Cot. decis. 34. in Miscellaneis manuscriptis.
 152 Similiter sublata quacunq; prescriptione non censetur sublata prescriptio immemorialis, Felinus in Rubric. de prescrip. num. 18. Aymon supra, Balbus de prescrip. 2. parte 3. parte 6. questione num. 21. & 5. parte 5. parte paratentibus. quastio. 9. Probus ad Monachum in c. 1. de prescrip. in 6. num. 24. Tiraquell. plures referens de reg. act. conuen. 9. v. gloss. 2. num. 23. & 25. Afflicti de reg. 154. num. 5. Boerius dec. 39. num. 12. Olorata de nobilitate 3. part. cap. 7. num. 11. Auendanno, Mieres, Velazques, Flores, & Emanuel Rodriguez supra, & idem Velazques in l. q. Tauri. gloss. 1. num. 6.
 Nisi vbi lex, vel priuilegium afficit rem, & facit
 153 Team impraescriptibilem dicendo non posse prescribi. Felinus in cap. cedentes. numero 6. full. 3. & in cap. cum ex officio. num. 8. l. 1. de prescrip. Ripa in l. quominus. num. 40. & 101. de summi. Balb. d. quest. 9. ad fin. Prob. supra, & Tiraquell. num. 25. Antonius Gabriel d. con. l. 1. ex num. 2. & Matienço in 13. titul. 10. lib. 5. recop. glossa 9. quo casu, quicquid dicant Felinus, & Ripa ibidem non sufficeret etiam allegare titulum, seu priuilegium, & ad ipsum presumptiue probandam adducere immemoriam. nisi data fama tituli, seu priuilegij iuxta dicta, & adducta supra l. part. cap. 2. numero 38. & in terminis idem Felinus in cap. cum contrariis. de foro comper. num. 5. full. 3. Anton. Gabr. supra. num. 35. de quo vide Aymonem dicit. 4. part. full. absoluti a numero 52. & sectione materia ista numero 96. & ita alias S. Congregatio Concilij declarauit decretum Concilij sessione 24. de reformatione. cap. 20. T quod derogat quibuscunq; consuetudinibus, vt in fine illius decreti, non subtilissime immemoriam Apostolica consilij 3. Nauarr. de officio deleg. & post hac Gonzalez dicit gloss. 33. numer. 5. vt in declarationibus seqq. Prima Cardinali Pacieco Archiepiscopo Borgen. Persistendum est in illa declaratione iam dudum ab hac Congregatione facta, nempe decretum Concilij sessione 24. cap. 20. non subtilissime immemoriam consuetudinem, & ideo si Archiepiscopi, & Abbates legitime eam probauerint si edos esse exercere huiusmodi iurisdictionem, illud tamen maioris explicationis gratia censuerunt nunc addendum, vt interea, dum illi eam consuetudinem probauerint, amplitudo vestra sola utramq; iurisdictionem exerceat. Quae omnia ita ab ea obseruatiua in persuasum habemus. Roma die 27. Septembris 1575. Secunda super dicto cap. 20. Sapius resposum est hoc decretum Concilij non subtilissime immemoriam consuetudinem. Et ideo si isti inferiores legitime probauerint eam seruandam sicut exercere huiusmodi iurisdictionem, interea tamen dum illi eam consuetudinem immemoriam probauerint, Episcopi soli hanc iurisdictionem exercere debeant, cum pro Episcopo possent regere, & rati Concilij, & legitime probatur, quod per tres sententias probatum est. Tertia Congregatio censuit decretum Concilij sessione 24. cap. 20. non subtilissime immemoriam consuetudinem Decano, Capitulo, seu alij inferiori, cognoscendi in criminalibus, & matrimonialibus.
 Item ex decreto non comprehendit Abbates, Pra-

positos, seu Archiepiscopos nullius, qui ordinaria iurisdictione ab immemoriali tempore cura funguntur.
 Item censuit decretum Concilij sess. 6. c. 4. & sess. 15. c. 6. non subtilissime facultate, alia ex immemoriam & laudabiliter obseruata, consuetudine Decano, & Capitulo singularis Capituli in iurisdicte personam curatuius cu Episcopo, sed tamen ab eodem ipso, Episcopum totum, quousq; sua auctoritate sui volentes, non excludendo visitandi, corrigendi, & emendandi, quia Concilium non dicitur eam facultatem concessisse Episcopo priuatiue, quoad alios inferiores Ordinarios, de quorum exclusione non constat, & ab eis debite puniuntur non est cogendus coram Episcopo denno, si purgare, vel ab eodem iterum puniri. Quarta. Nec quousq; possessio immemorialis est sublata. Quae probata coram eodem Episcopo interim Episcopus ipse, & solus iurisdictionem exerceat.
 Vnde in vna Veronen. T iurisdictionis 18. Martij 1596. coram Illuustrissimo Pamphilio fuit per Rotam resolutum, quod licet ex Concilio Trident. d. cap. 20. §. ad hac, prescrip. Decano, & Capitulo, seu alij inferioribus immemoriali consuetudine cognoscendi causas criminales, & matrimoniales, tamen, cum immemoriam probatur, quae non dicitur ad hunc effectum legitime probata, donec de ea constet per tres sententias conformes, Episcopus solus debet istam iurisdictionem exercere, & in ea manentem ex iuris communis assententia, non aliter probata quasi possessione, cum per long. post medium, de priuileg. in 6. cum ibi notatis Caputagen. decil. 306. p. 1. & 201. part. 2. iuxta dictas declarationes S. Congregationis.
 Et ita obtinentes Dignitates in T Ecclesia Tolentana, & in aliquibus aliis Ecclesijs Hispaniae praetendunt, non tenei ad residendum, & non resiliunt quia dicunt esse in consuetudine immemoriali non residendi.
 Nihilominus tamen in T proposito iuxta subiectam materiam, & in mentem Concilij d. cap. 12. vers. praetera obtinentibus, contrarium hunc Congregatio censuit, nempe Concilium subtilissime consuetudinem etiam immemoriam, vt apparet ex sequent. declarationibus super dicto cap. 12. (quod etiam videtur sentire Couarruu. d. lib. 3. var. r. cap. 13. sub num. 29. & Hoieda de incompatib. cap. 17. num. 20.) Prima ibi, aut consuetudinem, etiam immemoriam. Secunda, S. D. N. Greg. X III. ex sententia Cong. declarant immemoriam consuetudinem non excusare ad residendum in Cathedralibus, & Collegiatis insignibus; in Collegiatis autem non insignibus posse excusare, si Ecclesiae sunt rurales prorsus destitute, aut quibus nunquam antea supra hominum memores redditus solent, aut in quibus adeo tenues redditus solent, vt Canonici & laici non habentes, unde videntur, alere non possent, & sufficit ad excludendam immemoriam, quod aliqui Canonici residerent, Constat Concilium Bononiense. titul. 6. de residentia. §. de his, qui ad residentiam tenentur, versum. itaque ibi, & §. de causis excusationibus Canonici a residendo, versulo vltimo. Tertia Congregatio parua, id est, Illuustrissimum Cardinalem tantum, censuit immemoriam esse sublata per Concilium, ac statuta iurata nihil valere, vt iam resolutum est, ac statuta auctoritate Apostolica confirmata non esse sublata per concilium sessione 24. cap. 12. It. Episcopo Lamacen sexto Septembris 1576. Quarta. Non datur substitutus in loco Canonici absentis ex iusta causa, nec potest compelli Canonici deservire per substitutum, sed vt per se deseruiat, non ob-

stante

stante immemoriam consuetudine, quod etiam patet ex declaratione vltima infra ad lineta. numero 216. & A. bulent. infra adductis, num. 235. & ex declarationibus, prima & secunda adductis, num. 123. & ex sequenti declaratione, & responsi. dato Episcopo Segobien. vndecima Iulij 1590. ad primam, & secundam, & octauam, quam totam hic ponere placuit, quia deservit ad alia infra dicenda. Ad primam de residentia Canonici, & Dignitatum Congregatio resposidit, consuetudinem immemoriam non residendi sublata esse ex de. res. Concilij cap. 12. sessione 24. quod si Canonici alia seruatione teneantur, audiendi erunt. Ad secundam resposidit eos tenei ad residendum novem mensibus. Ad tertiam, si locum habet Concilium c. 3. l. 2. tunc tertiam partem esse accipiendam secundum verum valorem, sed si remedi locum non esse excusantur, nisi vbi distributiones ita sunt tenues, vt verisimili erant negligantur. Ad secundam censuit inuimodi inhihiuonem, qua concedenda, nec forma nec tenor sacrorum constitutionum, vt cauetur decreto Capituli sessione 22. cap. 7. seruata sunt vt antiquam nullam iure posse contemni. Ad sextam, resposidit curam auctuam, non esse excoecandam per ipsos Canonicos, quibus immuet, aut si minus suffragari, adinueniendi coadiutores ab Episcopo approbati. Ad septimam, Canonicos, & Dignitates teneri diuina officia per se ipsos obere, item, 3. Mai. 1595. maiores caetero illi debent, quibus tenentur. Ad octauam an Episcopus possit habere officia Archiepiscopali, operaria, & hospitalaria, & thesauraria, quibus in sua fundatione quaedam opera fuerunt imposita, licet in eo do a tempore iurane notale nullum onus habeat, cogere ad opera in fundatione imposita, non obstat ante d. consuetudine immemoriam, & ad personalit residentiam compellere, non obstat, quod a nonnullis auct. non residerint, & resposidit posse cogere ad personale residentiam, & vt competens in Ecclesia seruatum ad formam ab eo prescribendam, impleat iuxta cap. 3. l. 22. Ad nonam, an constituto quadam facta ab Episcopo, & Capitulo post Concilium Trident. de soluendo certam pecuniam quantitate in ratione non possessionis Episcopatus, & Canoniciam, & Dignitatum distribuendam in fabricam, & salaria Notariorum, campanarum, & aliorum ministrorum Ecclesiae, quibus iam alias sunt certa constituta salaria, sit valida, nec ne? S. Dominus noiter ex sententia Congregationis resposidit huiusmodi constitutionem seruandam, nihil amittens ea pecunia Notariorum, curarum, & campanarum, aliusue Ecclesiae ministris tribuendum, sed integram summam in vsu fabricae conuertendam, atque ita libenter soluendam, tam a capitularibus, quam ab Episcopo, cum sibi ipsa possit officium Ecclesiae dignitates, que ab immemoriam largitate in adfectum ornatumque Ecclesiae facta sunt exortum, ad mistum quoque Ecclesiae adificationem, feliciter in Domino progessum. Ad decimam, posse Episcopum visitare solus, & Capitulares, & bonas, eorumque bonorum administrationem, vel quibus sibi videbitur admitti. Ad vndecimam, solus Episcopus potest fabricam visitare. Ad duodecimam, Episcopus potest solus, vel etiam sibi videbuntur eidem adiunctis, etiam extra gremium Capituli, Canonicos visitare, corrigere, & punire, non tamen pania ordinaria, sed extra ordinaria, que non sunt correctionem resposidit, concordia autem, nisi si Sede Apostolica ex certa scientia, & cum causa cognitione confirmata fuerit, censetur sublata. Ad decimum tertium, Episcopus, non potest recusari in visitatione. Ad decimum quartum, An deserviant ex amonariis, sive ad libitum, vel ipse impediri, Episcopus, vel Capitulum sede vacante alios possit creare, donec synodus

habeatur? censuit ita non posse. Ad decimum quintum, Abstineri debet Episcopus, & Delegatus ne imponant panam excommunicationis, nisi in iudicium, & a preceptis non prolatione, nisi excommunicatione, & si eam imponant, potest appellari, & ab ea, nisi quis comminuerit, dari vsusque appellatione n. Ad decimum sextam. Quando onus fabricae non est translatum in populum, potest Episcopus sumere aliquam partem ex accerto fructuum communis decimarum pro fabrica reparata, quando autem ex consecutione etiam translatum potest populum compellere, & non potest fructus decimarum sumere. Ad decimum septimum, An Canonice Capituli Ecclesiae teneantur Episcoporum fructus reddere administrationis fabricae Ecclesiae, & fructus omnes in utilitate eiusdem Ecclesiae expendere, non obstat consuetudine immemoriam, resposidit teneri reddere Episcopo rationem, omnique fructus in utilitatem eiusdem Ecclesiae expendere, nisi per Episcopum velint visitari perueniam, qua in fabricam impendenda. Ad decimum octauum, Subiectors non possunt visitari, nec corrigi ab Episcopo. Ad decimum nonum, cap. 9. l. 25. habet locum tam in pastore, quam in presbitero. Ad vigesimum. Redditi fabricarum, potest Episcopus expendere pro suo arbitrio.
 Vnde obtinentes Dignitates in d. Ecclesia Tolentana, & aliis Ecclesijs Hispaniae non possunt hodie excusari a resiliencia, licet ante Concilium essent in consuetudine immemoriam non residendi. Nec videntur etiam posse excusari dicendo, quod Concilium non sit quoad hoc receptum in dictis Dignitatibus & Ecclesijs. Nam, cum Concilium deroget consuetudini immemoriam, videtur et derogare, tanquam irrationabili Coart. n. lib. 3. var. r. cap. 13. sub num. 5. & sic non videtur excusare non receptio, vt alias dicitur infra in l. 1. var. r. 5. n. 161.
 Septimo dubitatur, an, si ante Concilium Tridentinum T litigium esset super residentia cum aliquibus Dignitatibus obtinentibus, qui habuerint sententiam, & rem indicant non tenei ad residendum, quia probauerint immemoriam, teneantur nihilominus ad eam post Concilium? & videtur non tenei. Nam Concilium hic non derogat sententiam, vt derogat in c. 4. l. 6. & in cap. 6. l. 25. de reform. in qua derogatione comprehenditur etiam res iudicata, & nam licet derogatio sententiarum non comprehendat illas, que transiunt fecerunt in rem iudicatum, Alex. consil. 94. numer. 1. secundo lib. 2. Decius in l. res iudicata, numer. 5. ff. de reg. iuris, hoc procedit in rescripto Principis, non autem quando per viam legis aliquid statuitur, non obstantibus sententias, quia nunc tollitur etiam res iudicata, vt fuit resolutum per Rotam in causa Abulenc. iurisdictionis. 22. Janu. 1588. coram Domino Orano.
 Et vbi Concilium non derogat sententiam, non comprehendit casus T per sententiam determinatos, vt alias Congreg. censuit circa cap. 8. l. 7. de reform. in vna Lucen. iurisdictionis visitandi his verbis. Congregatio Concilij censuit per cap. 8. l. 7. pro supposito, quod sententia, & concordia excludant Episcopum a visitatione, illis Conciliis non derogasse, cum enim d. cap. 8. factas diuersas derogationes, censetur alius non expressis voluisse derogare, & est alia declaratio super dicto cap. 8. l. 7. que sic ait. Concilium hic non censetur subtilissime, nec rem iudicatum, nec concordiam.
 Eidem tenit Rota in vna Legionen. iurisdictionis T de Saldanna inter Episcopum, & Archi-

103

134
dicationum de Saldana 13. Nouembr. 1583. coram D. Blancheto, ubi in fine decisionis sic dicitur, Neque etiam obstat decretum Concilij Tridentini, nempe capit. 20. sessione 24. quia, ut fuit resolutum ab illis iuribus Cardinalibus, & Concilio non comprehendit casus per sententiam determinatos, ut in illa Littera cuius copia data fuit, ideo videndum prius, an d. sententia sit in forma probanti, & quos casus comprehendat?

140
Eviden fuit resolutum in causa Burgen. iurisdictionis Archidiaconatus de Virbiscua coram R. D. Seraphino. & D. Mantica ut in decisionibus sequentibus.

Burgen. iurisdictionis Archidiaconatus de Virbiscua Decem. 1585. coram D. Seraphino.

140
Fuit conclusum sententiam esse in forma probanti, cum fuerit extraxita citato Reverendissimo D. Archiepiscopo, & recentia per unum testem, qui est quartus, nec non alij testes deponunt, quod Notarius de ea rogatus, erat Notarius publicus, fideles, & legalis, & pro tali tempore & habitu, que sufficere dixerunt in sententia lata ante 70. annos. Putem decess. 151. & 338. libro 2. que procedunt de plano, iuxta observationes, de qua per testes D. Archidiaconi, fuit item decisum sententiam continere iurisdictionem proutiam ad Episcopum, ex eo, quod loquitur de iurisdictione acquisita mediante usu longissimi temporis, & sit per prescriptionem, que dicitur proutiana. Calder. de prescriptio. consil. 1. Felin. in cap. Pastoralis, num. 5. de offic. Ordin. Balb. part. 5. penultimatis quest. 11. numer. 8. cum alijs per informantes deductis, quod etiam admittitur per Dominum scribentem pro Archiepiscopo. Non obstat, quod opponitur de notoria similitudine ex eo, quod sit contra constitutionem synodalem, quia hoc respicit petitorium, nec hic potest habere locum prescriptio iuris, & observantia constitutionis synodalis, cum prescriptio cedat probationi, quam habemus ex testibus, Non obstat sententia, que ex adverso deducitur late per Proniores Episcopi ante Concilium Tridentinum, quia preter quod non videtur in forma probanti, illa sunt lata extra iurisdictionem Archidiaconatus, & inter personas non subditas, & pro delicto alibi commissis, neque constat de aliqua sententia Archidiaconi, que vero gesta fuerunt post Concilium, non relevat, cum fuerint inoffensa illate preterea decretorum Concilij, que dederunt causam huius liti. Quarto sicut decisionem nuperrime coram R. P. D. Blancheto in causa Legionen. iurisdictionis, quod concilium non tollit sententiam, & res iudicatas, Dominus unanimiter conlulerunt sententiam relevare ad effectum, de quo agitur, sicut etiam manentibus, ideo dixerunt dandum esse mandatum de manutendo D. Archidiacono.

In eadem 11 Febr. 1594. coram D. Mantica.

140
Spponitur, sine vera & prauidicio, quod iura non sunt in actu producta sine in forma probanti, & testes legitime examinati, die 18. Ianuar. proxime preteriti, dubitans, an relevet ad effectum probandi contraventiones contra mandatum de manutendo Archidiaconum concessum, Et placuit Dominis, ut Archiepiscopus in actibus cedet dictis contraventionibus, cum purgari aliter non possunt, & deinde facta sessione discussum negotium principale, rursus autem d. die vicesima Februarii, quo discussio postea iudicatur, quibus contraventionibus sit cedendum, ut Archiepiscopus in posterum non possit contravenisse, propositi memorata loco casus, in quibus, scilicet casibus, Archidiaconus videtur, mandati postus in quibus possessione sua tenet, & in quibus Archiepiscopus suam quoque iurisdictionem vultesse exercere, itaque ut primus iurisdictionis Dominus Archiepiscopus posse Archidiaconatum visitare, ita tamen, ut visitatoris officium non excedat, & consequenter non valeat exercere crimina coercere, sed debet loqui sicut in ed. Archidiacono delinquere, ut in cap. 1. §. sane, de censibus in 6. & hoc dicebant etiam Dominus fuisse decisum coram R. P. D. meo Blancheto in Legionen. iurisdictionis septima Februarii 1583. Caterum crimina, que sunt notoria, ut nulla tergiversatione celari possunt, nullaque indigent probatione, posse enim corrigere, & pœnam pro illis debitam infligere, ut in dict. §. sane, expressum est; verum, quia multa dicuntur esse notoria, que non sunt, Cap. consilium. de appellat. & ibi Baldus explicuit, idcirco placuit etiam consilium debere esse notorium, ut super his negligentia inferioris notari possit, ut in dict. §. sane, & ibi Franciscus declarat, numero 3. & Alexand. consilio 186. in fin. & numero 15. libro 2. late Felin. in cap. eum ordinem, numero 31. cum seqq. de rescript. Secundo etiam placuit Archiepiscopus non posse in casibus prioris instantie suam iurisdictionem exercere, nec recipere appellaciones, nisi a sententia distincta, vel ea, que vim habeat distincta, cum Archidiaconus sit in quibus possessione exercendi iurisdictionem proutiam ad Archiepiscopus, & quoad eam habeat etiam mandatum de manutendo, quod, cum sit generale, comprehendit omnes casus, in quibus alius in specie non probatur leg. in fraudem. §. vlt. de testam. milit. communito cap. 2. in fin. de coniugio leproforum, cum alio ad iur. i. curia Seniori consil. 10. num. 2. & 3. & 1. in leg. ad diuo Pio. in princip. num. 7. de re iudic. Dec. consilio 142. numero 4. & Nat. consil. 199. numer. 10. neque quoad hoc necessarium esse aliam declarationem. Tertio etiam placuit Archidiaconum non posse ut innotorij generalibus pro revelatione in forma significati, quia S. Concilium Tridentinum, hanc facultatem solum Episcopis tribuit, & non inferioribus Prelatis, ut in cap. 5. §. quapropter, de reformato. sess. 25. Quarto etiam placuit Archiepiscopus posse concedere licentiam Clericis, ut a suis Beneficiis ex causa rationabili abesse possunt, secundum quantum Concilij sanctionem in cap. 1. de reformato. sess. 25. similiter eum posse concedere facultatem predicandi in Ecclesijs ipsius Archidiaconatus, ut cap. 1. sessione quinta, & similis modo posse eum mortalibus concedere licentiam emittendi professionem, que aliter fieri non potest, ut colligitur ex ed. Concilio cap. 16. sessione 25. item posse eum dare facultatem, ut ex urgenti necessitate, vel eundem visitare, & servata debita solemnitate, possint alienari bona Ecclesie iuxta cap. 1. de reb. Ecclesie. libro 6. Abbas in cap. nullum, num. 5. cod. & in cap. cum Apolliticum, num. 5. & 9. de his que sunt a Prelatis.

In ead. 16. Novemb. 1594. coram eod. D. Mantica.

Fuit decisum sententiam a R. P. D. meo Decano latam esse confirmandam, quia iuxta pronuntium iuxta notorem sententia de partibus anni 1512. que cum esset transacta in rem iudicatam, non fuit a S. Concilio Tridentino, sessione 24. cap. 20. de reformato. sublata, neque enim

enim potest in dubium re fricari, quoniam illa sententia intelligatur de iurisdictione competente Archidiacono proutiana ad Archiepiscopum, Prout, quia loquitur de iurisdictione acquisita & possessione, ut, & consuetudine ipsius, & antecessorum suorum, per quam quidem consuetudinem, & prescriptionem longissimi temporis acquiritur iurisdictioni proutiana ad Superiorem cap. irrefragabili. §. excessus, de officio Ord. Abbas in cap. auditus, numer. 14. de prescrip. & in cap. pastoralis, numer. 7. & Felinus numer. 11. de officio Ord. Calder. consil. 2. de prescriptio. Balb. part. 1. part. quinta penultimatis, quæstione 11. numer. 8. Secundo, quia in sententia dicitur Episcopum non posse ponere Vicarium, neque aliquem alium iudicem in oppido de Virbiscua, neque in oppidis, & locis eius Archidiaconatus. Vnde, cum sententia probante, ne Archiepiscopus possit ponere Vicarium, neque aliquem alium iudicem in dictis locis, consequens est, ut enim excludat ab exercitio iurisdictionis, quia deputatur Vicarius, seu officialis est alius iurisdictionis, Ruin. consil. 2. num. 4. lib. 4. neque sententia potest restringi ad Ecclesiam, & personas oppidi de Virbiscua, quia expresse loquitur etiam de alijs oppidis, & locis eius Archidiaconatus. Tertio, quia huiusmodi etiam interpretatio fuit recepta ex observatione subsecuta, ut probatur ex verbis in actis ab Archidiacono productis, quæ quidem observantia est casualiter dispositionis interpret. leg. quedam, de rebus dub. leg. fi. de interpretatione & l. minime. ff. de legibus. Gabri. qui alias consuetudines refert consil. 66. num. 24. lib. 2. & de sententia loquitur in specie Crænetta consil. 10. num. 9. neque obstat iura Archiepiscopi cum de possessionibus testium, ex quibus dicitur probari alius etiam fuisse observatum, quia præterquam quod illa iura, cum non sint in forma probanti, & testes non sint legitime examinati in hoc dubio sunt circumscripta, fuit etiam dictum eos alius iurisdictionales longo ex intervallo ab anno 1571. fuisse subsecutos, ideo illi intelliguntur alius turbatum, qui non possunt infringere prescriptionem ab Archidiacono completam, & per sententiam, quia transit in rem iudicatam confirmatam. D. in e. auditus, de prescrip. vbi Abbas, §. notat, quod interruptio post completam prescriptionem non ledit ius quæsitum: nam ad tollendam prescriptionem completam requiritur tempus ad prescriptionem præstitum, ut scribit idem etiam Abbas, consil. 94. in lib. 1. neque obstat, quod Archidiaconus, non sit ius inmemoralis prescriptione, quia sufficit ei res iudicata, que a S. Concilio Tridentino non tollitur, ut dictum est: neque ad rem pertinere, quod illa sententia sit sine actis, & ideo non debet executioni demandari, M. obed. dec. 319. alias 11. de re iudicata & 148. alias 3. n. 1. de testibus quia, cum sit antiqua, pro ea præsumitur etiam sine actis, tam quoad instantiam, quam quoad solemnitatem. Ceterum Senior in l. a. in omni d. n. 171. de iur. iudicando Cass. ad. dec. 3. n. 2. de procurator. Putem 338. lib. 2. Ripa resp. n. 14. & 25. de iure patr. leg. 2. & quoad solum effectum sententia intelligitur antiqua etiam ex ipso. §. 40. vel 30. annorum. Putem. d. dec. 318. & Ripa. d. resp. 1. numer. 9. sine dubio putat tempus 45. annorum antiquum esse, in proposito autem adhuc longius tempus usque ad annum 1577. quo sit nota fuit emanatum est, neque etiam retro agatur, quod illa sententia fuerit lata in iudicio possessionis tantum, quia uno petitorium etiam completitur, nam nititur ex possessione viui, & consuetudine longi temporis, que dicitur ex scripto, & ad proprietatem, seu vtile dominium pertinere, & finem litem imponi. l. vlt. sine. & notat Bar. in prin. C. de edit. D. Adridem Bar. in l. vlt. n. 2. ff. pro suo, & in l. 1. §. vlt. ff. ad Terrul.

& in l. vlt. in acta, de verb. significat. Dec. consil. 172. n. 6. præterea in d. sententia dicitur ad Archidiaconum pertinere correptionem, visitationem, & prouisionem omnium Beneficiorum d. Ecclesie, & personarum illius, quod quidem verbum pertinere, late patet ad petitorium etiam referri. l. verbum pertinere de verb. significat. Rota dec. 9. de causa post. in nouis, & 49. de rescript. in antiq. Aret. consil. 6. num. 8. item cum in dict. sententia dicitur Episcopum non posse ponere Vicarium, neque aliquem alium iudicem in d. oppido de Virbiscua, neque in locis eius Archidiaconatus apparet petitorium esse comprehensum.

In eadem 13. Ian. 1595. coram eodem D. Mantica.

140
Placuit Dominis non esse recedendum a declarata de 16. Nou. proxime preteriti ut sententia lata a R. P. D. meo Decano ad fauorem Archidiaconi debeat confirmari, nec obstat, quod sententia de partibus lata de anno 1512. ex qua possessionem sententia Rotalis nititur, sit sine actis, & ideo non faciat fidem, nec debeat executioni demandari secundum solum Rotæ. M. obed. dec. 319. alias 11. de re iudic. & 148. alias 3. n. 1. de testibus dicitur coram eodem D. Decano in Meliten. præcedenti. §. Dec. 15. 18. quia id locum non habet quando sententia est antiqua, & habuit effectum, quia ex observantia subsecuta præsumitur iustificata, in casu autem proposito observantia probatur ex verbis in actis ab Archidiacono productis, neque ad rem pertinere, quod ex commissionibus ab Archidiacono imperatis anno 1517. & alijs sequentibus, & iuribus inductis ab Archiepiscopo appareat ad observantiam non fuisse absque contradictione Archiepiscopi, quia ex interuentionibus Archidiaconi, post aliquod tempus interuallum illius, & inhibitionibus ab eo obrentis, non modo non tollitur observantia subsecuta, sed magis confirmatur. Nam quasi possessio Archidiaconi in exercenda iurisdictione proutiana ad ipsum Archiepiscopum comprobatur, neque enim requiritur observantia longi temporis, sed sufficit per aliquos actus ita fuisse observatum, quia optima est præsumptio, quæ ex effectu subsecuto colligitur, l. sed Iulianus. §. proinde. ff. ad Macedon. l. quædam sunt de rebus dubijs Dicitur consil. 36. columna tertia in fine Alben. consil. 104. numero quarto. nam simili quoque modo observantia, que habet vim declarationis, non eget longi temporis prescriptione. Barrius in capite vltimo, numero quadragesimo septimo de consuetudine, c. aitreusis consil. 3. 7. numero quarto libro primo, Alexander 157. numero vigesimo primo, libro secundo & octavo, numero 6. lib. 6. Aret. consil. vlt. de decimo nun. eor. quinto Crænetta qui alius etiam refert consilio 118. numero secundo & 201. numero duodecimo. neque etiam dicitur potest enim, qui iudicem aditus, & inhibuit, & coram eo ius suum prosecutus fuerit, suam amittere possessionem, Baldus, in capite quærelam columna tertia & vltima, de elect. Afflicus decil. 398. numero septimo. Putem decision. 319. numero secundo libro secundo, quod multo magis est respiciendum quando litæ cepta non fuerit, & ita deserta, ut in casu proposito, in quo non constat de reproductione citationis, neque etiam obstat testis in Curia pro Archiepiscopo examinatus anno 1531. qui de visu deponit a 50. annis Archiepiscopus, & Archidiaconus de causa cognouisse cum latine, & præsentibus, quia ille est vnus, & ideo solum non facit, l. vbi numeris. ff. de testibus l. iurifurdi. C. eod. præsertim, cum aliud ex testibus, & scripturis probet. Item quia dicitur secundum

epifcopi reſcripſit, poſt Concilium & contradicitiones Archiepifcopi ſatetur, præterea ſufficit quod ſententia prius fuerit per aliquos actus, & aliquo temporis ſpatio obſervata, quæ effectus ſubſequitur. & verum exitus demonſtra ita verum eſſe, quod dicitur, ut nota Decius in capite ad audientiam, numero primo de appellatione, & Cræmora conſi. 201. numero vñdecimo in fine & cum alijs ſupra citatis, ſi quidem effectus à prædictione vñturi etiam natura, Sylveſt. Aldobran. conſi. quinquageſimo ſecundo n. 17. atque ex his Domini cenſuerunt perſiſtendum eſſe in deciſis.

159 In eadem cauſa 23. Jun. & 3. Jul. 1595. coram D. Lita Domini ſteterunt in deciſis, & denegata eſt remiſſoria Archiepiſcopo.

160 Hiſtanon obſtantibus, in propoſito dubio contrarium dicendum eſt, nempe obſtantes Dignitates teneri ad reſidentiam, etiam ſi ante Concilium cum eis eſſet litigatum ſuper reſidentia, & habuiſſent ſententiam, & rem iudicatam in fauorem, quia probauerunt immemoriam non reſidendi, nam cum ſententia illa, & reſiudicata fundetur, & imitatur conſuetudine immemoriam non dat plus roboris illi, quam de ſe habet, ſed ſolum imponit finem litis, & ſententia non dat ius, ſed declarat competere ex illa conſuetudine, ſicuti, ſ. ſi ſi queratur ſi ſervitium venditur. Et ita alias in ſimili. circa d. c. 20. ſeſſ. 24. ſuit declaratum per S. Cong. his verbis.

161 Quia in fine huius decreti eſt derogatio privilegiorum, dub. an hoc decretum ſuſtulſſet etiam res iudicatas, quæ imitantur privilegio ante ipſum Concilium obſtens. Cong. cenſus affirmatus, ſcilicet ſuſtulſſe, quia ſententia, cum imitatur privilegio, non dat plus roboris privilegio, quæ de ſe habet, ſed ſolum imponit finem litis, ita die 9. Apr. 1587. in vna Salamantina Sæcra V. audita relatione Cong. reſpondit, atque ita mandavit in ſimilibus reſponderi. Nec obſtant in contrarium adducta, nam procedunt vbi non conſtat ſententiam, & rem iudicatam fundari, & imitti fundamento reuocato.

162 Octavo dubitatur, an per Concilium cenſetur derogatum ſtatutum, etiam à Sede Apoſtolica confirmatum, per quod cõceditur ultra tres meſes abeſſe. Et videtur, quod ſi attenda vniuerſali poſita in cõſuetudine ſtatuti, ex Bonifa. in Clem. dudum, ſ. nos reuocamus, n. 14. de ſepul.

163 Nihilominus tamen reſpondetur negatiue, propter duplex vinculum, ex gloſſa, verb. pactis, in d. ſ. nos etiam, ſequam ſequuntur Fel. in c. conſtitutus, n. 21. de reſcripti. Staphil. de literis gratia in d. vñ, & effectus clauſular. ſ. verb. contrariis quibuscuque, quod operentur. Rebuffus, in concordatis in forma mandati Apoſtolici, verb. confirmatione, Put. dec. 172. n. 2. li. 3. & Floreſ. de Mena plures referens, quæſtione 10. n. 41. & ſeq. & ex dec. Achilles. 1. de confirmatione, alias 60. in imprefſo. Rota dec. 457. n. 9. p. 1. diuerſa.

164 Et ita in cauſa Salamantina iurisdictionis, 14. Decem. 1579. coram D. Scraphino ſuit reſolutum capite ſeſſione 2. quod non derogari conſuetudini confirmata.

165 Et ita in terminis S. Cong. & Concilij reſpondit Archiepiſcopo Valentino his verbis, Congreg. declaravit ſtatutum, quo permiſſum eſt canonice quatuor meſes quolibet anno ab Eccleſia abeſſe, ſi à Sede Apoſtolica confirmatum eſt, non eſſe ſublatum à Concilio, ſeſſ. 24. capite 22. & ideo obſervari debet, die 26. Jun. anno 1576. Eſt etiã declaratio 3. ſup. adducta, n. 197. & alia quæ ſic ait, Statutum per quod conceditur abeſſe, ultra tres meſes ab Eccleſia cathedralibus & Collegiatis, ſi à Sede Apoſtolica ſuit confirmatum, non cenſetur de-

rogatum per Concilium, ſalia ibi, Non obſtantibus quibuscuque ſtatutis, conſuetudinibus, & iam immemoriamibus, non tamen ſuſtulſit hoc decretum ſtatutes, nec confirmationes Apoſtolice. Conſonat D. Concilium Bononiæ, in 6. de reſid. ſ. de his qui ad reſidentiam reuocant, verſi. itaque bis, & de cauſis exceſſantibus Canonice à reſiden. verſi. quod ſi habere.

Et ita etiam alias S. Cong. declarauit, quod Cõcordiæ à Sede Apoſtolica confirmata non cenſentur ſublata per Concilium, ſ. ſeſſ. 6. cap. 4. & ſeſſ. 23. cap. 6. de reſp. ut in declaratio ſequenti. Prima ſup. d. c. 4. Fuit reſolutum à Rota, & Congreg. conſily de memo Greg. XIII. hunc tex. non tollere concordias confirmatas à Sede Apoſtolice. Secũda, An per Concilium, ſeſ. 6. c. 4. & ſeſ. 25. c. 6. derogatum ſit cõcordiis non confirmatis per Sedem Apoſtolicam, Cong. concilij ſuit derogatum eſſe concordias præterquam confirmatis per Sedem Apoſtolicam, reliquas ſuas dimittat tenere auctoribus.

Sed ſuccedit difficultas, an id ſolum procedat in ſtatutis confirmatis ex certa ſcientia, & cum cauſe cognitione, an vero etiã in confirmatis in forma cõmuni, & videbatur procedere etiam in confirmatis in forma cõmuni.

Nam etiam in his concurret duplex vinculum, cum ſtatuta illa ante concilium alias valida præſupponantur, & ſic verificetur conditio confirmationis in forma cõmuni, & conſuetudine tradita per Decium, in rub. de confirm. vñl.

Et quod derogatio generalis non tollat confirmata in forma cõmuni, docet Curtius ſuſior in l. more, n. 41. ſ. de iurisdic. omnia iudic. & videtur de mente d. gloſ. & ſequam in d. ſ. nos etiam. Rotæ & aliorum per Achillem ſ. qui ad iſtum effectum non diſtingunt inter confirmationem ex certa ſcientia & in forma cõmuni, & ita alias dederunt ſui votum D. Robulterius Epifcopus Oriolen. & D. Seraphinus cardinalis Illuſtr. tunc Rotæ Additores doctiſſimi per S. Cong. concilij in cauſa Abulen. iurisdictionis, inter Epifcopum D. Petrum Fratrem teinijum, & capitulum.

Nihilominus tamen S. Cong. declarauit illas tantum confirmationes eſſe præferatas in decretis Concilij quæ emanarunt ex certa ſcientia, & cõ cauſe cognitione, nam in confirmatione in forma cõmuni non cenſetur concurrere duplex vinculum conſiderabile, cum iſtus generis confirmatione parum, aut nihil operetur, glo. in cap. 1. de confir. vñl. verb. confirmationem, & in c. 2. non ſede vacan. verb. in forma cõmuni, card. conſi. 64. n. 6. Imola in c. penul. in ſim. de confir. vñl. Curtius lun. conſi. 113. n. 6. Caſſad. dec. vñc. n. 2. de confir. vñl. Mandol. reg. 22. q. 10. n. 9. & 10. & de ſignatura gratia, tit. de confir. verſi. confirmationem aliter, & verſi. & hoc confirmatio, & Man. Rodriguez, q. reg. 1. tom. 9. art. 3. & tradit Gonçalez gloſ. 25. n. 14.

Quæ declaratio S. Cong. ſic ſe habet, præſuppoſito decreto S. Cong. quod concordia à Sede Apoſtolice confirmata non cenſentur ſublata per Concilium, ſeſ. 6. c. 4. & ſeſ. 25. c. 6. an cenſentur præferata concordia confirmata in forma cõmuni, an vero illa tantum, quæ fuerunt confirmata ex certa ſcientia, Cong. auditis verſi. advocatis eorum, rationibus diligenter perſeſſis, cenſuit illas tantum confirmationes inteligi præferatas in decretis Concilij, quæ emanarunt ex certa ſcientia, & cõ cauſe cognitione die Louis, 13. Non. 1586. Idem etiam habetur in declaratione Segouien. ſupra adducta, numero 19. ad 12.

Quod procedit etiam, quod ſimul concurrant conſur.

conſuetudine immemoriam, concordia, & con firmatio Papæ ſin forma cõmuni in terminis d. cap. 6. quod derogat etiam conſuetudinibus, etiam immemoriamibus, ut declaratur C. 6. de anno 1599. in cauſa Conchen. iurisdictionis, de qua infra, his verbis. Cong. Concilij tenet concordia confirmata à Papa in forma cõmuni cum qua incurrat conſuetudo immemoriam ſa ſervata per Concilium derogantur. Quæ iuxta iſtam declarationem ſuit in Rota expedita per D. Mantica.

Et ſuit dictum in cauſa Veronen. & exemptionis 27. Maij 1594. coram D. Pamphilio his verbis. Non obſtat conſuetudo immemoriam conſuetudo in articulis capituli, quæ eſt ſublata per Tit. de quod in c. 6. ſeſ. 25. expreſſe derogat conſuetudini immemoriam, & procedit, etiam quod ſimul concurrant conſuetudo immemoriam, concordia, & confirmatio Papæ ſin forma cõmuni, ut tenetur illuſtrifſimus Cardinalis S. conſ. interpretis de anno præterito in cauſa Conchen. præſuppoſitione, quæ iuxta prædictam reſolutionem ſuit in Rota per D. p. tam Decanum expedita.

Vnde in noſtro propoſito, etiam ſi concurrat immemoriam, ſtatutum, & confirmatio in forma cõmuni non ſuſtulſerunt abſolutus d. decretum, ſeſ. 24. c. 12. de reſcrip.

Intellege autem cenſeri præferatam d. confirmationem ex certa ſcientia, quando in derogatione nulla facta eſt mentio de confirmatione Apoſtolice, alias enim vbi in derogatione fit mentio de confirmatione Apoſtolice, intelligitur etiam ex certa ſcientia, maxime ſi addatur, aut alia quacumque firmitate, ſeu alio quocumque modo gloſſa Tenzelim in extr. conſ. ſuſcepti, de electio. verſi. confirmata, in extr. conſ. 15. vñ ſequitur ſecondo.

166 Illa vero dicitur confirmatio ex certa ſcientia, & cum cauſe cognitione, in qua eſt inferus tenor rei confirmate, vel ſaltem narrat eius ſubſtantia, & eſt expedita præcedente ſolita diſcuſſione Roma. conſi. 237. n. 7. & 236. n. 2. vbi t. Hor. Mandol. Doct. in c. 1. de confir. vñl. Decius in c. porreſtan. 15. c. 1. per. reb. in cum alijs per Hier. Gabr. conſi. 183. n. 4. li. 2. Molina de Hijar. prom. lib. 2. c. 7. numero. 9. Malcar. de probatore conſi. 12. 8. lo. Gutierrez conſi. numero. quinto, & Velazquez vñl. 42. Tauri gloſſa 3. numero. 5. & Rota dec. 455. numero. 3. p. 2. diuerſorum, & ſuit reſolutum in cauſa Calcaren. iurisdictionis 16. Jan. 1887. coram D. Rubens, & in cauſa Abulen. iurisdictionis 21. Jan. 1588. coram D. Orano, & in Burgen. iurisdictionis 3. Maij 1589. coram D. Pamphilio, & in Seguntin. iurisdictionis 27. April. eodem anno, & in Conchen. iurisdictionis 4. April. 1593. coram D. Mantica & in d. Veronen. exemptionis 27. Maij. 1594. & in alijs cauſis.

167 Dicit, & eſt expedita. Vt in d. Seguntina, & in Burgen. ante literarum expeditionem non poteſt dici adhibita cauſe cognitio, ut in d. Calcaren. & in dicit. Conchen.

168 Quæ etiam cauſe t. cognitio excluditur in concordia quæ eſt inter partes, quando confirmatio concordia ſuit obſervata ſupplicationem vnius partis tantum, Hollien. in ſum. de confir. vñl. ſ. quælibet ſecondo ſi. verſi. hoc tenet. Butrus in d. penul. nu. 9. Bald. in in vñl. verſi. confirmatio ex certa ſcientia conſi. 497. n. 3. lib. 1. Calcaren. conſi. 10. n. 7. Roder Suarez allegat. 14. n. 1. & ſuit reſolutum in d. Abulen. & in d. Veronen.

169 Sed an confirmatio in qua addeſt clauſula ex certa ſcientia, non tamen eſt inferus tenor, & aut narrata

ſubſtantia rei confirmate, ſit ex certa ſcientia, an vero in forma cõmuni, Abb. in ca. examinata. de confir. vñl. ad ſim. & Rom. d. conſi. 327. n. 7. & Decius in d. porreſta. 15. tenent eſſe ex certa ſcientia, & ſequitur Rota in d. Abulen. & in d. Burg. & Rota dec. 780. n. 3. p. 1. diuerſa, aut confirmationem eſſe in forma cõmuni cum in eis deſicit clauſula ex certa ſcientia, & in dubio confirmationem præſumi in forma cõmuni, atque ad hoc clare tenet confirmationem in qua addeſt clauſula ex certa ſcientia, eſſe ex certa ſcientia, & non in forma cõmuni, idem tenet Ant. Gabr. plures referens de clauſulis conſi. 1. n. 1. c. 3. dicens clauſulam ex certa ſcientia, actum nullum, & inuulſum confirmare, & ſtatuta inuulſa, & iuri cõmuni contraria, & Velazquez ſ. numero. 6. P. Molina de iurista. tom. 1. tractat. de purgatione. 174. & tertio tomo diſputatione 597. & videtur Malcarum ſupra numero ſexto.

At in vna Romano Secretarius 10. April. 1593. coram D. Scraphino ſuit dictum confirmationem, & etiam cum clauſula, ex certa ſcientia, laborantem deſectu intentionis obſeruiſſe, & inuoluntate nihil operari, Calcaren. conſi. 34. n. 4. lib. 2. quem referi & ſequitur Alex. conſi. 111. & ibi addita littera A. li. 4. c. Rotam abſoluta d. Calcaren. coram Roberto 26. Jan. 1587. deinde poſtea coram eod. Scraphino reſoluit confirmationem non poſſe dici vere ex certa ſcientia, non obſeruiſſe appoſitione clauſula, uſi ſtat tenor tunc Papæ inuoluntatis, & ſuſtinet interius, Ferrerius conſi. 38. n. 5. Decius conſi. 33. nu. 5. Oz. ad. conſi. 9. n. 8.

Et ſimiliter in vna Mediolanen. fructuum 14. April. 1592. coram D. Blanecho ſuit reſolutum. Clauſula Mora proprio non tollere declarationem intentionis, Egd. dec. 332. & 475. neque etiam clauſulam ex certa ſcientia, quia non operatur, quoad ea, quæ ſunt facti. D. n. 10. & G. ad. ibi Put. dec. 70. n. 4. li. 3. Ant. Gabr. ſupra n. 16. 47. & 41. Vñl. de nullit. tri. quæ poſſit dicere de nullitate n. 18.

170 Ego dicere in confirmationem, in qua appoſita eſt clauſula ex certa ſcientia, eſſe confirmationem, ex certa ſcientia, & non in forma cõmuni ad effectum confirmandi actum, alias de iure inuulſum, iuxta adducta num. 230. non tamen tollere defectum intentionis, nec purgare vitium ſurſcriptionis. Ripa re. p. 6. n. 10. de 2. quem referi Ant. Gabr. ſ. n. 25. Molina d. li. 2. c. 7. n. 15. & lo. Gutier. d. conſi. 11. n. 13. & Rota in Calcaren. exemptionis 20. Maij 1585. coram D. Orano, quando notorie de eo conſtat. Rota dec. 36. n. 6. li. 2. p. 2. diuerſa, & ibi vult P. Molina 3. præterea confirmationem, cum clauſula ex certa ſcientia non poſſit dici ex certa ſcientia, & cum cauſe cognitione, ex quo enim non eſt inferus tenor, aut narrata ſubſtantia rei confirmate non poteſt dici adhibita cauſe cognitio, & eſt iſtam confirmationem non eſſe præferatam in decretis Concilij, & ita procedet decan. d. Calcaren.

171 Nec clauſula immemoriam tenore, & ſuppletis om. nia facti, & iuris deſectus, faciunt vñl. confirmatio ſit ex certa ſcientia, quia illa ſolum deſeruit ad tollendam ſurſcriptionem iuxta conſi. Butrij 2. de quo infra nu. 304. & ſuit in propoſito reſolutum in d. Abulen. & in d. Conchen. iurisdictionis licet contradicatur Velazquez ſ. n. 4. ſpec. vero non ſupplet, niſi defectus iuris poſitum intentionis in literis. Ferrerius conſi. 38. n. 3. & ſuit reſolutum in d. Calcaren. & in d. Abulen. iurisdictionis.

Et iuxta ſupradicta, cum in Eccleſia Abulen. ad ſit ſtatutum antiquum, quod eſt 16. in ordine, per

quod conceditur eius Beneficentia abesse quolibet anno quatuor mensibus, & pro parte D. Petri Tremenj Episcopi Abulen. propositum esset in Cong. sequens memorata, *illa triplex datus decretum San. Conclij Triden. sess. 24. cap. 12. de reorm. casuarie obveniens in Ecclesia Metropolitana, cathedralibus, vel Collegiis Ecclesiarum Dignitates, Canonicatus, seu Portiones, possint vigore canonum statuti, sine consuetudine recreationis causa ultra tres menses ab eadem Ecclesia abesse, Decanum, & Capitulum Ecclesie Abulen. praesentant in vno cuiusdam praesentis statuti, sine consuetudine non obstanti praedicto decreto, posse ex d. recreatione abesse a seruitio, & residentia eorum Ecclesie per quatuor menses, & interim non solum Praevidendum grossam, verum etiam quotidianas distributiones, ac si diuini interessent, lucrari. Reuerendissimi domini Episcopus videns ex humumodi praesentatione cultu diuini, augmentum ledi, eamque esse de directo contra dispositionem praedicti decreti, recurrit ad Sancti Congregationem supplicans declarari duo; vnum, an d. decretum c. 12. sess. 24. iustitulerit quauicunque consuetudines, & statuta, quae longius tempore vniu. mensium indulgent, Secundum, an in dictis tribus mensibus, quibus possunt recreationis causa abesse a residentia Ecclesie, laecentur, quauicunque distributiones quotidianae, quouicunque nomine nuncupentur, & ex quauicunque causa desint, & distribuantur, & quatenus declarationes super praemissis per S. Congregationem faciendae sint, supplicatur referenda Reuerendissimo Episcopo, vt ille in d. Ecclesia obseruetur. Sic responsum est Reuerendissimo D. Petri Episcopo Abulen. Reuerendissime D. Petri Frat. vniu. S. Congreg. Cardinalium Concilij Tridentini, interpretum libellum, qui cum bis erat literis, censurisque donec, & quousque Rota decreuerit co. n. s. r. n. sententiam suam Ecclesia Abulen. validam & legitimam, esse seruandum deo etiam Concilio praedicti, sess. 24. cap. 12. de absentia trium mensium, non obstanti quauicunque consuetudine, etiam impemoralibus, interea vero abentes in laecura distributionis quotidianae, quod ideo ad amplitudinem suam praescripsi, vt cum illi nota sit Congregationis sententia, eam obserua idam euerit, & bene valeat in domino, quam eo propositum precantur. Roma die 3. Augusti. 1588. Amplitudinis tuae Reuerendissime, vti exacer. Iudicij sumus.*

A. Card. Carrafa.

336 Quod declaratio, cum pro parte d. domini Episcopi habet intimata capitulo, seu punctatoribus, chori, qui id retulerunt in Capitulo ordinatio, die 8. Octob. 1586. Capitulo statim respondit, quod illi obedebat, & quod fieret computatio, seu numeratio iuxta d. declarationem, nempe, quod omnes dies trium mensium numerarentur in requie, id est cum horis, & distributionibus, postea tamen cum Capitulis abentes a dicto Capitulo reclamassent in Capitulo contra d. resolutionem factam eis absentibus, & non vocatis allegando d. statutum esse confirmatum in forma specifica per Leonem X. & Iulium III. & consequenter non esse derogatum per Concilium. d. cap. 12. huc ordinatum per Capitulum quod, donec per sum. sanctitatem, vel S. Congregationem alius declaretur, visis dictis confirmationibus, & statuto, Beneficiati dict. Ecclesie gaudent absentia quatuor mensium, sicut antea, & ita adhuc absque controuersia obseruatur in d. Ecclesia d. statutum de absentia quatuor mensium.

337

Quod reuera apparet confirmatum, & ex certa

scientia, & in forma specifica per Leonem X. in Bulla confirmationis ita statutum, anno 1519. in qua inter alia narratur substantia d. statuti per haec verba. Et ad hoc, quod quis ex casibus Conuulsi, & Diuinitate veniens, ut Beneuolens, etiam post 1. & 2. residenciam huiusmodi, eorum, fructus reddens, & presentans integre singulis annis percipere possit, residue nam octo mensium continuorum, vel interpollatorum, quolibet anno facere reuocatur, & alia salua residentia personaliter per quatuor menses conuulsi, vel interpollati prouata tangendi fructus praedictos lucratur.

Nec obstat, & quod Papa ibi confirmat statuta licita, honesta, & sacris Canonibus non contraria, quia ultra, quod dicit. statutum de absentia quatuor mensium ante Concilium erat licitum, & honestum & sacris Canonibus non contrarium, respondetur, quod cum Papa ibi non solum confirmet dicit. statutum, & alia in specie, sed etiam in genere, alia statuta dict. Ecclesie, etiam per Alphonsum Carrillo Episcopum Abulen. & Capitulum in libro recapitulata d. clausula, licita, honesta, & sacris Canonibus non contraria, non referunt ad d. statutum, & alia in specie confirmata, de quibus Papa explicitam scientiam habebat, sed ad confirmata in genere, vt infra alias resolutum in vna Legion. iurisdictionis videremo Maji 1583. coram D. Seraphino.

Et magis specifice fuit d. statutum confirmatum 159 per Iulium III. in Bulla, super literis Spenitentiarie intra adducta dubio 10. num. 254.

Neque obstat d. declaratio Sancti Congregationis obtenta per D. Episcopum Teminium, nam ipsa supponebat pendere litem in Rota super confirmatione dicti statuti, & sic dicebat, donec Rota decreuerit confirmationem statuti validam, & legitimam esse, seruandum esse decretum Concilij d. cap. 12. cum Concilium habeat paratam executionem, sed reuera nulla iuris in Rota super confirmatione d. statuti, sed super confirmatione statuti, & concordia circa iurisdictionem quae erat in forma communi, & ostensa huiusmodi confirmatione ex certa scientia dicti statuti, quae per Concilium non est sublata, Capitulum non erat turbandum, sed potius tuendum in sua quasi possessione, de absentia quatuor mensium ad cap. cum persona, de priuileg. in 6.

Rursum non obstat dicta paritio Capituli, & quia ultra, quod videtur fuisse erronea, cum soluerit Capitulum, vt dictum est, quod fieret computatio iuxta d. declarationem, neque, quod omnes dies trium mensium numerarentur in requie, id est cum horis, & distributionibus, cum tamen dicta declaratio expresse contrarium dicat, scilicet abentes in d. tribus mensibus non lucrari distributiones quotidianas, & sic tamquam erronea non videtur necesse ista paritio ad leg. si per errorem, ff. de iurisd. diuini iudic. l. nisi consensu, tam con. vniu. s. non videntur ff. de reg. iuris, Caesar de Grassis d. s. s. 14. Et hinc alias in simili de quadam concordia resolutum in vna Salamantina tractatum, 12. Maji 1583. coram D. Bualdo. fuit etiam erronea paritio, quia nulla erat lis super confirmatione d. statuti, vt dictum est, & sic declaratio non ardebat, & conuicti resolutio Rotae, in vna Burgen. iurisdictionis coram Rubis 22. Iun. 1584.

Quod quatenus Capitulum Burgen. per plures annos seruauerit Concl. Tridentini, ad suspensionem in scrib. de reor. c. 7. & c. 12. c. 6. super. vtiatorum, & exordium Capitulum, credens, quod etiam derogabat concordia d. 25 de

Sede Apostolica confirmata, non propterea vos errare reuertamur, concordia, quam habebat cum Episcopo, a Sede Apostolica confirmata, qua per dict. Concilium sublata non erat, vt per Gonzalez, p. 11. n. 42.

Resp. etiam, quod cum in d. confirmati omnibus Leonis. decimae & Iulij III. alit. decretum irritans capitulum non potuit vlllo modo reuocare d. statutum de absentia quatuor mensium. Abb. in c. delicti, n. 14. per text. ibi de praebend. post glossam. vers. huiusmodi clausula, & alios ibi Anchi. in c. statutum ad huc de re. scriptura in 6. Fel. in c. cum accessisset in septimo & 30. de consil. in cap. cum ex officio de praescrip. nu. 35. vers. ad idem, vnde Selua, dicens communcem de Benef. 3. p. 1. 9. n. 44. & quasi. 48. Probas ad Monach. in c. 2. de re. script. in 6. n. 8. vbi ff. & redunda. Ant. Gabr. alios referens de clausula conclusionis 3. numero 15. 19. 20. 21. & 31.

Maiores, qui huiusmodi statutum non potest dici mere in fauorem, & priuatum compodum ipsorum Beneficentiarum, sed etiam aliquo modo in fauorem Ecclesie, vt alias Beneficiati melius, & commodius ferre possunt, & post honestam, & necessitatem corporis, & animi recreationem alacriori animo, & spiritu ad diuinum cultum exequendum reuertantur, & sic intrat opinio Decij in d. c. cum accessisset, ex n. 22. v. in c. de re. scrip. in 15. & 16. & celsat quod tradit Flor. Mendo. de priuileg. ad instar, gloss. 15. n. 31. post Crescen. dec. 4. de priuileg. in 3. nec eorum sententia videtur admittenda contra communcem in statutum, aut priuilegio concessio Ecclesie, seu Cap. vel communitatis, aut Dignitati, solumque possit procedere in priuilegio concessio personae priuatae, cui ipsa potest expresse reuocari, non obitate decreto irritante, licet non taceat per contrauentionem, per quas solum sibi prauideret in illis actibus. Id. in l. si de vultu. Princip. n. 58. Fel. d. n. 30. & alij supra, & Rota dec. 3. de priuileg. alias 294. in antiquis. Abb. con. 103. l. 2. & alij, & ita procedit dist. Gometij in c. 1. de re. script. in 6. num. 59. & Antonij Gabr. supra num. 36. Et facit, quod alias dicitur infra vlt. parte capite 1. n. 10.

Et cum D. Aluarus de Mendoza Episcopus Abulen. antecessor f. d. D. Episcopi Teminij visiles, & ordinale Cap. quod seruaret d. decretum Concilij d. c. 12. circa absentiam trium mensium computanda omnes dies trium mensium in requie, sicut ante Concilium, non fuerat fieri in d. Ecclesia, postea repertis d. confirmationibus d. statuti. 16. idem Episcopus reuocauit suum mandatum, & permisit, quod Beneficiati gauderent absentia quatuor mensium, sicut antea, ex quo dicta confirmatio non erat sublata per Concilium.

Nono dubitatur, an sit reuocatum statutum, vel conuictio aliquid Ecclesiarum, in quibus, ultra tres menses datur singulis mensibus, vnus dies pro ratione barbæ. Et quidem videtur, esse reuocatum nisi sit in specie confirmatum, ex quo absunt ultra tres

mensures, & ratio barbæ non est alia causa legitima absentiae, maxime quia bene potest fieri extra, seu post tempus diuini officiorum.

Decimo dubitatur, an in istis mensibus, qui dantur recreationis causa, abentes non solum lucratur fructus, seu grossam, sed etiam distributiones quotidianas maxime stante tali consuetudine, & ordinatione.

Quod dubium tractat D. Io. Ocon. in Rep. cunctis de Cleric. non resident. in 6. ex n. 16. & descendit opinionem affirmatiuam, quam in pluribus Ecclesiis ter

uari accepisse ait, eandem sententiam tenet Cenedo, collect. 15. ad 6. n. 7. & videtur sequi Nau. de oratione ca. 5. n. 20.

Contraria tamen sententia, itaque tenet Probis ad Monach. in d. c. vnu. n. 34. vers. per que, & aliter expliciter probatur ex d. c. vno, & decreto Concilij d. c. 12. dicit censur. S. Congregatio. Flam. Par. de re. scrip. Benef. in 16. n. 65 Zerola in praxi Episcopali, l. p. vers. priuileg. n. 4. & Luchas de Republica Ecclesiastica, in de Beneficiatis, n. 6. vers. quod si Beneficia, & Gonzalez 8. 7. protem n. 182. vt in declaratione Abul. supra adducta, n. 135. & Galicen. infra adducta, n. 135. & in declarationibus sequentibus, Quia abentes sine recreatione vacans, non lucrantur nisi fructus praebendarum, non autem distributiones quotidianas, sine sine antiqua, sine noua, ex c. 1. l. c. 21. & 22. qua sunt distincta a praebendis; Nec obstat immemorabilis. Secunda. Vacantia omnes, vnus, non plures mensium, quibus abentes distributiones percipere solentur sublata sunt, nisi alios ex causa a iure penalis, praeterquam si d. vacationes concessae essent fundationis, qua non est sublata, qua etiam intelliguntur sublata, si Canonice non fructus omnes sine distributiones quotidianas. Tertia. Tempore vacationum in Ecclesiis Cathedralibus, & Collegiatis distributiones debent esse saluae.

Quod etiam patet ex sequenti declaratione eiusdem S. Congregationis, quae est notanda. An liceat Canonice regularibus, & Portionariis secularibus in eadem Ecclesia abesse tres menses, stante quod per eorum statuta, & consuetudines absum per quadraginta dies cum licentia. In secularibus censur. S. Cong. negatiue ex hoc, in regularibus, vero censur. non comprehendit sub hoc decreto, verum si causa sit rationabilis, & adesse licentia Prioris poterunt. De statuto vero, & consuetudine Ecclesie Collegiatae Canonice regularium, vt tam ipsi Canonice, quam ipsi Portionarij, qui sunt seculares in ead. Ecclesia, singulis annis cum licentia Prioris, & Capituli, per quadraginta dies possint abesse, quibus vna cum fructu, anal. grossas, & distributiones quotidianas accipiant perinde, ac si diuini interessent, S. Cong. in Portionariis secularibus obique diffinitate censur. auertere distributiones quotidianas, quae debentur tantum illis, qui stant, & dicuntur salarium diuini quod laborantibus debetur, de regularibus vero censur. illis non comprehendit in hoc decreto, quia habent seruitium continuum, si Prior ex conceit licentiam, cum rationabilis causa posse abesse, ac percipere.

Et procedit etiam si Canonicus solum consistat in distributionibus quotidianis, vt patet ex dicta d. declaratione ad fi.

In hac tamen Ecclesia Abulen. est statutum t. 16. in ordine, quod in quatuor mensibus absentie, quos ex d. statuto habent, Beneficiati percipiant, & lucratur omnes horas, & distributiones, exceptis certis quantis, & certis diebus, de quibus ibi, in quibus solum lucratur annuarium, seu grossam, quod statutum est confirmatum ex certa scientia, & in forma specifica per Iulium III. & consequenter non est derogatum per Concilium Tridentinum, supra dicta, dub. 5. & Cosmam Philiar sic intelligendum, de officio sacerdotum, v. p. l. 1. c. 32. concl. vt in sequenti Breui S. Penitentiarie.

Armatius miseracione diuina, sit S. Angeli, Presbytero Cardinalis, dilecti in Christo, Decano, & Capitulo Ecclesie Abulen. salutem in Domino. Ex parte vestra nobis oblata peritio continet, quod, cum inter cetera statuta, & ordinationes dist. Ecclesie, vnum sit

ab antiquo tempore extra edictum, & continue obseruatum, quo distinetur ut quilibet eisdem Ecclesia Beneficiarius, Dignitas, Canonicus, seu Portionarius, postquam in ea primam decem mensium iuxta ipsius Ecclesie consuetudinem, ac statuta residendum fecerit, & singulis annis per octo menses in dicta Ecclesia continens, vel interpellatus residere, reliquos quatuor menses, seu centum viginti dies, seorsus, inter dicta Ecclesie Beneficiatus nuncupatus, quolibet anno pro occurrentibus negotiis peragendis, ac vt fuerit, & annis suis etiam prius, seu nouis Misis consanguineorum, & amicorum interesse, aliasque Ecclesias, & Beneficia Ecclesiastica per ipsos obtenta visitare valeant continue, vel interpellatum, prout commodius erit pro tempore fuerit, habeat, in quibus omnes, & singulos redditus, proventus, obventiones, & emolumenta, ac reliquos fructus, quantitas, & annuatim, vel alias quomodocumque nuncupata, ad suam Dignitatem, Canoniam, & Prebendam, seu Portionem quouo modo pertinet, & qua Dignitates, Canonicatus, & portionarius d. Ecclesia in eadem personaliter residenter lucrantur, & percipiunt, ipse quoque in d. diebus, seorsus, nuncupatus, etiam non residendo percipiat, & lucretur, non minus, ac si personaliter residere, & diuini interesse officii exceptis quantitas, cornada, praesertim Quadragesima, omnes Pias mandatos, sit iuxta statum d. Ecclesie vulgariter nuncupatus, & quantitas ad Dominicam Palmarum, usque ad Dominicam in Albis distribui, & percipi soluit, ac alius prout in eadem statum dicitur plenus contineri, nos vt in dictis diebus, seorsus, nuncupatus diuini officii, non interresendo dictis fructibus quauis cumque nuncupatus familiaris conscientia percipere valeant, & quia validiora sunt ea, quibus Apostolica Sedes auctoritas intercedit, cupitis statum huiusmodi Apostolica confirmationis munimine reuerari, super quo applicari fecit humiliter vobis per eadem praesentem opportune prouideri: Ne igitur dictis statum tenent presentibus pro sufficienter expresso, ac de verbo ad verbum inserto haberi, vestrisque in hac parte beneficiis supplicationibus inclinati, auctoritate domini nostri Papae, cuius Penitentaria curam gerimus, ac de eius specialis mandato, super hoc vobis vocis oraculo nobis factis statutum praedictum, quatenus vsa receptum, ac vt praesentibus, obseruati existat, tenore praesentium approbamus, & confirmamus suppletemus omnes, & singulos, tam iuris, quam facti defectus, si qui forsitan interuenierint in eodem, illudque perpetuo inuoluntate obseruari, sique per quoscumque tam Ordinarios, quam Delegatos, iudices, & personas cuiuscumque status, gradus, & dignitatis, vel conditionis fuerint, & quacumque iuris Pontificis praesuleam Dignitate, vel auctoritate etiam Apostolica fungantur, iudicari, declarari, interpretari, & assidui debere, sublata eis aliter iudicandi, declarandi, interpretandi, & diffinendi potestate, utrumque & vniuersis, quicquid secus a quoquam, quauis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari congerit, de terminis, non obstantibus constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, ac Provincialibus, & synodalibus statutis, & consuetudinibus, ceterisque contrariis, quibusvisque. Dat. Romae apud S. Petrum sub sigillo officii Penitentiarie, secundo Idus Februarii, pontificatus domini Iulij Papae III. anno 4.

Io. Baptista Lomelinus.
Io. Carpius.
Expofuit centum quinquaginta M. Beier.

255 Nihilominus tamen post Concilium Trident. & introductum est in d. Ecclesia, quod solum in triginti-

diebus, qui nunc dicuntur requies, Beneficiarius, laeretur horas, & distributiones, in requie vero 30. diebus, qui modo dicuntur, festas, solum lucentur annuatim, seu grossam.

256 Vndecimo dicitur, & in indulta, seu priuilegia Apostolica, quibus conceditur posse abesse ultra tres menses a seruitio Ecclesie, sint derogata?
Et videtur esse derogata, ex d. e. 12. iuncta Bulla Pij IV. reuocatoria priuilegiorum, & in his in quibus decretis S. Concilij Trident. contrariatur, quae habeantur ad finem Concilij.

Et facit declaratio S. Cong. quae ait, & Omnia priuilegia regularium, & ea, quae mare magnum appellantur, sunt reuocata in his, quae Concilio Tridentino aduersantur Bulla Pij Quartae edita 13. Calendas Martij 1565. anno sexto.

259 Nihilominus tamen contrarium est & dicendum cum Concilium hic non deroget priuilegiis, & indultis Apostolicis, & lex generaliter loquens non tollit priuilegium particulare concessum super eo, de quo lex generalis loquitur, Oldrad. consi. 266. Felinus in capite 1. de re scripturae num. 10. Ias. in l. 1. numero 10. ff. soluto matrimonio. Decius in reg. in 109. iure, num. 8. ff. de reg. iuris, Milan. rep. verb. priuilegium non inferri, Ant. Gabr. de legibus conclusio prima numero tertio Mandol. reg. 4. cancel. questione 7. m. 5. Anast. Geronimus, de indultis. Card. 8. per qua sublatis, numer. 69 & 73. & Barbosa in leg. 1. ff. soluto matrimon. par. 1. numero 5.

Et facit etiam, & quia vbi Concilium vult priuilegiis derogare, id exprimit, vt ait Geronimus, & Emanuel Rodriguez q. regul. 1. tom. 9. art. 6. & ita Congreg. Concilij censuit Concilium non derogare priuilegiis Apostolicis, nisi de his expressam faciat mentionem, vt per Geronimus, ibid. n. 68.

261 Nec obstat d. Bulla Pij IV. quia vt idem Geronimus ait, eadem Congregat. censuit Bullam Pij III. quae tolluntur priuilegia omnia Concilij Trident. decretis aduersantia, non extendi ultra ea, quae in Concilio continentur. Cuius ratio desumitur & ex dictis, quod priuilegia, quibus non derogatur in decretis Concilij, non sunt illis contraria.

263 Et quod d. Bulla sit regulanda, & intelligenda secundum ipsa decreta Concilij, & terminos illorum, & sic restringenda ad ea tantum, quae per illa prohibita sunt cum derogatione priuilegiorum, tradit Emanuel Rodriguez d. articulo sexto quod etiam Vitaldus in Candelabro aureo, titulo de absolute numero 40.

264 Et in terminis d. cap. 12. sess. 16. ita declaratum est & per Sanctam Congregationem, vt videre est in declaratione sequenti, An indultum Leonis X. tribuens Praeposito, & Canonico S. Mariae de la Scala, vacatione duorum mensium, contra fundationem Ecclesie, intelligatur sublatum per hoc cap. in veris. praeterea obinentibus, dum vult saluam esse constitutiones Ecclesiarum, quae longius seruit tempus requirunt? Congreg. censuit negatiue, cum expresse non deroget indultis, & Concilium hic tantum reuocat constitutiones, quae concedunt abentia ultra tres menses, & Cong. censuit per hoc decretum non esse derogatum priuilegiis Apostolicis. 12. Decembris. 1585.

265 Priuilegia tamen perpetua de non residendo concessa certis personis, seu certo generi personarum, sunt reuocata per Concilium, ex cap. 2. sess. 6. de reform. & d. Bulla Pij III. vt in vna Abulen. infra adducta, n. 423. ad secundum.

261 Vnde apparet priuilegium & concessum a Paulo III. Capelloni Regis Hispaniae, vsque ad certum n. de non residendo, & percipiendis fructibus in absentia, esse reuocatum per Concilium, & d. Bullam Pij III. & ita non seruat iam d. priuilegium.

266 Sed contra supra dictam resolutionem, & quod d. Bulla Pij III. reuocatoria priuilegiorum non procedit, nisi in illis decretis in quibus habetur derogatio priuilegiorum, ex sententia S. Cong. vrgent duz difficultates.

267 Prima, nam alius S. Congregatio & declarauit regulares per sua priuilegia, etiam mare magnum non posse absolueri a casibus Episcopo reuocatis, vt in declarationibus seq. Prima. Reuocatae per priuilegium quod mare magnum vocatur, non habent facultatem absoluedi poenitentiis in casibus Episcopo reuocatis. Ita fuit rescriptum & Cardinali Paleotti Calend. Sept. 1572. & Brixien. 12. Aug. eodem anno & Fulginaten. 13. Martij, 1573. secunda Vercellen. Mendicantes rigore, maris magnum, neque leuita non possunt absolueri a casibus reuocatis. Tertia. Fratres mendicantes, & cuiuscumque ordinis regulares in vim priuilegiorum non absoluntur in casibus Episcopo reuocatis. Quarta. Haec de re vbi Congregatio accurate egisset, deinde ad Sanctissimum D. N. rescripsit, illius sententiam etiam de sententia Congregationis, et non ex facultatibus per mare magnum, & aliove priuilegia regularibus concessa, fallam esse non esse potestate absoluedi in casibus sibi ab Episcopo reuocatis 10. Sept. 1577. quam declarationem refert compendium priuilegiorum societatis Iesu, versiculo absoluto, §. 1. dicens ita haberi in quadam Epistola illustrissimi Cardinalis Sixti ad

269 quendam Ordinarium missa, refert etiam & Cosmas Philiar. de officio Sacerdotis 2. p. lib. 2. cap. 25. ad fin. dicens haberi in instructione confessorum Ioann. Baptistae Eugubiani, & eam etiam ex Casarubios in addit. ad compendium priuilegiorum Mendicantium tit. absolute, quoad seculares, & in casibus reuocatis, referente haberi in Catechesi Neapolitana vna cum aliis, de quibus infra, ponit Mau. Rodriguez quasi. regul. 1. tom. quae. 61. artic. 13. & Sorbo in addit. ad d. compendium ibi.

270 Et Concilium protin. & Mediolanen. factum de an. 1572. tit. de his, quae ad poenitentia Sacramentum pertinent, sic ait. Ne confessor regulares eorum peccatorum, quorum absolute Episcopo reuocata est, tunc illi irretitos poenitentes absoluat, quoadmodum a se de Apostolica declaratum est, id eis non licere quam priuilegiorum suorum auctoritate.

271 Vnde author libelli, & qui dicitur catechesis, siue instructio a RR. Dominis Examinatoribus promulgata, pag. 429. relatus per Candelabrum aureum d. m. de absolute. num. 26. & per Manuel Rodriguez d. artic. 13. docet, quod hodie priuilegia regularium, quoad effectum absoluedi a casibus Episcopis reuocatis sunt sublata per Concilium Trident. cap. 7. sess. 14. & per declarationem Gregorij XIII. quantum possunt absolueri ab omnibus casibus Papae reuocatis virtute maris magnum, & aliorum priuilegiorum & quod ex d. declarationibus clare colligitur auctoritatem, quoad casus Episcopis specialiter reuocatis concessam regularibus esse sublata, inquit Manuel Rodriguez d. artic. 13. & quod huiusmodi priuilegia, per S. Concilium Trident. fuerint reuocata, vt per Congregationem Cardinalium factam sub die 10. mensis Septembris 1572. fuit declaratum, inquit Summa Corona. 4. part. cap. 6. de Sacramento poenitentiae, numer. 24. §. dubio, & Zerola in praxi Episcopa-

lia par. versic. absolute, §. 1. & 15. & versic. Monachis. §. 15. qui ait de hac re consultisse Romae multos Cardinales, qui egerunt sibi confessorios non posse absolueri a casibus Episcopo reuocatis, ex priuilegiis, & facultatibus concessis ante Concilium, posse tamen ex coactis vel constitutis post Concilium.

272 Et tamen non & habetur in Concilio Tridentino derogatio huiusmodi priuilegiorum absoluedi a casibus Episcopo reuocatis, nam in sessione 14. de sacramento poenitentiae cap. 7. & can. 11. vbi de hoc agitur & dicitur, quod extra articulum mortis Sacerdotes nihil possunt in casibus reuocatis, non ad effectum priuileg. super facultate absoluedi ab illis.

273 Nec ex eo, quod Religiosi sine approbatione Episcopi non possint confessionem audire, dici potest priuilegia esse sublata per Concilium, vt male inquit Cosmas Philiar. sup. & videtur Sorbo in d. compendio versic. casus reuocati.

274 Secunda difficultas testatur si d. Bulla Pij IV. reuocatoria priuilegiorum non procedat, nisi in decretis, in quibus habetur derogatio priuilegiorum, videtur fuisse superflua, de mihilo feruare.

275 Ad primam & difficultatem videantur posse referri ponderi S. Congregationis intellectisse, quod decretum vltimum sess. 25. de regul. vbi S. synodus praecipit omnia, & singula in superioribus decretis contenta obseruari in omnibus Monasteriis, non obstantibus eorum priuilegiis, ac mari magno. loquatur non solum de contentis in decretis illius sessionis, 25. de regular. sed etiam in decretis aliarum sessionum praecedentium.

276 Quod videtur colligi ex quadam declaratione, quae inter declarationes S. Congreg. super d. cap. vlt. habetur sic. Per haec derogationem, maris magnum, non possunt regulares, cuiuscumque Ordinis illi sint, a casibus Episcopis reuocatis absolueri, pro vt etiam annotatum est sup. in cap. 7. sess. 14. nempe in declarationibus supra adductis.

277 Sed ista responsio non placet primo, nam reuocata d. decreto vltimo solum reuocatur priuilegia, & quae sunt contra decreta illius sessionis, 25. de regul. & non quae sunt contra decreta aliarum sessionum, vt recte inquit Manuel. Rodrig. d. 2. tom. 7. art. 6. ponderans illa verba in Superioribus decretis, Nam non dicit in superioribus sessionibus, & tenet etiam Nauarr. Man. cap. 27. n. 190. & conf. 7. de regul.

278 Vbi recte Nauarrus docet priuilegia regularium, & quod non teneantur seruari interdicta in aliquibus diebus tantum, vt in festis suorum Ordinum, esse sublata per Concilium d. decreto vltimo, iuncto cap. 12. eiusdem sessionis. quod etiam tenet compendium priuilegiorum Societatis Iesu versic. interdictum, vbi relatis huiusmodi priuilegiis ad fin. sic ait, non obstantibus, quae in hoc verbo dicta sunt, mandante Episcopo nostri interdicta non solum a Sede Apostolica, sed etiam ab Ordinariis promulgata, publicatae, seruari debent, vt decreuit Concilium Trident. sess. 25. d. 12. de regul.

279 Quamuis contrarium teneat & Bart. Medina in summa. lib. 1. §. 13. Bernardus sua summa, lib. 34. m. 30. Lud. Lopez instr. 1. consi. 2. tomo 2. p. cap. 21. Manuel Rod. in explicatione Bullae §. 5. num. 15. & in addit. ibidem, num. 35. & num. 35. & nouissime questum. regul. 2. tomo quae. 112. artic. & Sorbo in d. compendio versic. interdictum tertio.

280 Sed sententia Nauarr. testis verissima, & approbata, per S. Congregationem. vt in declaratione adducta

301 Nihilominus tamen contrarium est dicendum, tamen statutum consuetudine abrogatum non est habendam in consideratione, & ideo iuramentum, de seruandis statutis, non extenditur ad statuta vbi non recepta, vel per consuetudinem abrogata, Ripa resp. 5. num. 4. lib. 1. & Rolandus de la ro. daen. q. 99. & non minore vim habet consuetudo, quam statuta, ac proinde eodem modo censetur alia relicta. Et ita S. Cong. Concilij censuit, vt in sequent. declaratio-
 310 *ne. Licet per statutum Ecclesie concedatur Canonici per tres menses abesse, si illud per consuetudinem non fuit obseruatum, attendenda est magis consuetudo contraria, quam statutum.*

311 Si tamen constituto, vt aut consuetudo Ecclesie requirit seruitium totius anni, tunc locum habet absentiatium mensium a Concilio permiffa, est enim nimis dura residentia totius anni, oportetque maxime iuxta fragilitatem humanam indulgeri aliquod tempus ad recreationem corporis, & animi. Et ita

312 S. Congregatio Concilij censuit, vt in vna Alforten-
 24. *concedat Canonici absentiam trium mensium, si constitutiones Ecclesie seruitium totius anni requirunt.*

313 Decimoquarto dubitatur, vt an ad absentiam trium mensium requiratur causa & licentia? & videbatur dicendum requiri iustam, vel rationabilem causam, nec posse pro solo libito vt dicit absentia Canonicos, & Præbendatos, & alias non lucrari fructus in conscientia, vt tenet Nauar. de arato. cap. 5. num. 10. cuius sententiam, quoad peccatum, sequitur D. Ioan. Ocon. in d. c. que de clericis non resident. in 6. n. 23.

314 Nihilominus tamen respondetur vt non requiri causam, aut licentiam, nam Concilium absolute permittit istam absentiam, vt Præbendati possint capere aliquam recreationem, & vacationem a labore, & ne sit nimis dura residentia.

315 Et ita S. Congregat. declarauit, vt in declarationibus sequentibus. Prima Gadican. An in illis tribus mensibus a iure concessis sit assignanda causa absentia, & cum licentia sui Prælati vel non possint potius beneficio trium mensium nulla causa declarata, sed impetrata licentia a Decano, vel Presidente in choro, & frui quibusdam nouis distributionibus per Episcopum in positi, prout fruuntur in dictis tribus mensibus, fructibus suorum Præbendarum, cum pro presentibus, & interuentibus habeantur de iure Cong. cer. fuit nullam assignandam esse causam, secundo nullam licentiam requiri, non tamen omnes Canonicos posse abesse eodem tempore, ne Ecclesia destituitur suo debito seruitio, sed tantum eam quoad partem Canonicozum, que videbatur arbitrio Episcopis, vel Capituli. Tertio non posse frui a distributionibus, cum sint distincti a Præbendis. Secunda Abulen. An Dignitates, Canonici, Portionarij, Cantores, aut alij officiales possint abesse a seruitio Ecclesie, sine licentia Episcopis Cong. censuit non requiri licentiam Episcopis, quando dignitates, Canonici, aut Portionarij abesse volunt tempore ipsi a Concilio Tridentino permisso, non tamen omnes simul abesse possunt, ne Ecclesia suo debito seruitio destituitur, que aut par: possit simul abesse, relinquitur arbitrio Episcopis, & capituli, de alijs qui non sunt Beneficij, & interuentum in Ecclesia, concilium nihil disposuisse, sed generaliter seruandum quod concilium mandauit, circa regimen debitum in diuinis officijs, l. c. 24. cap. 12. in fin.

316 Alias etiam vt S. Cong. in vna Genuen. circa hoc sic censuit. Archiepiscopus Genuen. prouideat, ne duo

mensis, quos habeat vacantes Canonici sui Capituli, incurrant in Natale, aut Pascha Domini, aut huiusmodi maximas solemnitates.

Vnde Zerola in praxi Episcopalis, l. v. in a. par. verb. 317 primario q. quarto, secundo dicto presentibus, tertio dubio. & Zechus de republica Ecclesiastica, titulo de Beneficijs numero sexto, versiculo, quod si beneficia, dicunt quod Canonici tribus mensibus abesse non debent tempore Pasche, & maximam solemnitatem ex declaratione Sacre Congregationis.

Sed hoc in hoc Regno non videtur vt seruari, sed in quolibet tempore Canonici, & Præbendati capiunt suos dies absentie, nec est taxatus numerus eorum, qui abesse possint, regulariter enim in Ecclesia Hispanie remanet competens numerus, ita vt propter dies absentia, & recreationis Ecclesia non destituitur debito seruitio.

Decimoquinto dubitatur, tan Canon. & obtinentes Dignitates, seu Portiones, possint licite, & tuta conscientia abesse, ultra tempus a Concilio permiffum, amittendo distributiones, & omnes fructus, qui residentio lucrifunt?

Et videtur, quod sic, vt natiua faciunt multi absq; serupulo conscientie, non existimantes in eo peccare, nec committere id notatur.

Nihilominus tamen dicendum est, vt quod sit ultra tempus a Concilio permiffum notabiliter abfuit, peccant mortaliter, nam contrauentum grauiusm præcepto Concilij, nec satisfaciunt suæ obligationi, non enim est, nec dici potest lex pure penalns, vt patet.

Et faciunt declarationes vt sequentes S. Congregat. Concilij. Prima, Canonici ad continuam residentiam tenentur in canonicatibus, nisi in alijs Beneficijs eiusdem qualitatis resident. Secunda Nullus exccatur a residentia, licet distributiones quotidianas amittere consentiat. Tertia, Non residentes, quamuis amittant tertiam partem fructuum in distributionibus conueniant, compellunt nihilominus possunt ad residendum, alius remedium, & præsertim ex hoc decreto.

Quod præcedit etiam si resident in ciuitate, vbi est Ecclesia, nam adhuc peccant mortaliter, nec satisfaciunt, si notabiliter abfuerint a seruitio Ecclesie ultra tempus a Concilio permiffum, ex quo debito non satisfaciunt, vt in declarationibus sequentibus super d. c. 12. Prima, Decretum hoc intelligendum est, vt Canonici non possint abesse ab Ecclesia sue seruitio ultra tres menses singulis annis, ubique eis prodesse quod in ciuitate maneant, nisi Ecclesia debitis horis inseruiant, intelligendumque est omnes in contrarium conuenientes per hoc decretum esse sublata. Secunda, si ultra tres menses abfuerint, licet in ciuitate sint, incedunt in d. decreto panam, per quod sublata est omnis conseruatio in contrarium. Tertia, Canonici qui abesse a seruitio sue Ecclesie ultra tres menses, licet, & maneant in ciuitate, vel in loco, in quo Ecclesia consistit, nullatenus potest, pro vt a Concilio statutum. Quarta, Punientis sunt qui a seruitio Ecclesie abfuerint licet in ciuitate locorum, in quibus ipsa Ecclesia consistit, sint presentes tantum. Quinta, Non licet ultra tres menses abesse, nisi ex causa immutatarum, post obtentum Canonice immunitatis seruauerint, vel nisi in Parrochiali Ecclesia residentes etiam si steterint in loco, sed tantum abfuerint a seruitio ultra tres menses, & conducit ad propositum declaratio supra adducta, numero primo sexto.

314 Decimosexto dubitatur, tan satis sit lucrari grossam, seu velturam residentio, ad horam, seu tempus illius? & breuiter dicendum est, non satis esse, nec satisfactore fuit obligationi, & præcepto Concilij vt ex eo collat, & apparet ex seq. declarationibus. Prima, Interestentis, de qua in hoc decreto, debet esse in omnibus diebus, & horis officij diuini interesse, & inseruire, præterquam in tribus mensibus singulorum annorum, nisi Ecclesia constitutiones legitime fructu tempus requirit. Secunda, Cong. censuit Canonici, & Dignitates abfuentes teneri interesse omnibus horis, nisi inuitantur aliqua conseruatione, qua non sit sublata per Concilium Tridentinum, distributiones tamen quotidianas ceteris horis, que distributiones cadent, ex fructibus massæ conueniant proportionaliter sunt assignanda, ne negligantur. Tertia, Compelluntur obire officia, & ad omnes horas sequi Canonici, & ad faciendum principium, & officium hebdomadarum, statim, a ly non sint. Quarta, Canonici non excusantur a quolibet hora illius diei, quæ choro interesse tenentur, præsertim quod eorum nomine, velati in Matutino adintur a ly ab ipso missi, nec etiam præsertim immortali conseruandis, quod si peccent, vt distributiones auferantur, ad auerendum esse ex præcepto Concilij Tridentini, l. c. 11. & 22. c. 3.

Quæ tamen declaratio, vt quod attinet ad Matutinum, non seruatur in Ecclesijs, vbi Matutinum dicitur media nocte, maxime in locis, vbi magna rigorosa esse solent, cum enim hora sit tam incommoda, non solent ire Canonici, & Præbendati, & ista consuetudo, & obseruantia, tanquam interpretatiua, & iusta causa, ac ratione fundata, videtur excusare, maxime, cum ita, & non aliter sit a principio Concilium receptum.

317 Quinta, Cong. censuit non posse conspici ex horis, quibus Canonici residentes abfuerint a choro, diebus, & ex diebus, & horis sic collectis casus absentie, de quibus, in hoc decreto neq; ad colligendum seruitium, 9. mensium colligenda esse parlatum, quasi si 9. partes puncturam ex 12. habeant seruitio 9. mensium, debito satisfecerint, sed propter dies residentie, & seruitij, sine contentum fuerint, sine interpellati, numerandas esse, vt complementum d. chorum 9. mensium.

318 Quæ declaratio non procedit vt in Ecclesijs, vbi ex fundatione, privilegio Apostolico, aut statuto a Sede Apostolica in specie confirmato aliud cautum sit iuxta suprascripta, vt in Ecclesijs Granaten. seruati auctori, & tradit Philarchus de officio Sacerdotis prima parte. lib. 1. cap. 13. 2. cont. in quibusdam Ecclesijs seruati.

319 Quinimo amplius vt voluit S. Cong. non valere statutum, seu consuetudinem, vt Præbenda, seu grossa lucrifuit interessendo vna, vel duabus horis, aut minori tempore 9. mensium, vt in declarationibus sequentibus. Non valent statuta, vt vna hora, vel duabus interessentes lucentur massam, grossam, sine Præbendam, aut fructibus distributionibus quotidianis. Quod si vno mense ex nouem interessendo vna hora ex statuto, vel conseruandæ lucentur fructus, aut fructibus distributionibus quotidianis? respondit conseru. statum, & conseruandam nullam, & tollendam adeo, vt non interessentes omnibus horis in prædicto mense amittant illam partem fructuum quam amittunt in alijs diebus mensibus singulis horis non interessendo, non tamen incedere in panam, de qua hic, quasi abfuerint ultra tres menses.

320 Sed hoc non seruatur, nec est receptum in Hispanijs Ecclesijs communiter lucrifuit grossa, seu

Præbenda residentio vna hora, & in aliquibus Ecclesijs lucrifuit in tribus mensibus tantum, que consuetudo videbatur valere. Cæsar de Gratia de re. 116. num. 2. & potest sustineri, cum d. declaratio non sit recepta, saltem cum per Superiorem, aut Capitulum non sit aliud ordinarum, disponendo modum lucrandi grossam, seu Præbendam iuxta dictam declarationem.

Quamuis in Ecclesia Ciuitaten. in qua ante Concilium erat constituto, & consuetudo lucrandi grossam in quatuor mensibus fuit ablata, qua per Sanctæ Congregationem fuit declaratum esse contra Concilium d. c. 27. duodecimo. & hodie licet in nouem mensibus vt accepti a doctissimo D. Ioan. Gutierrez meritissimo Canonico Doctorali d. Ecclesie in quodam consilio.

Decimoseptimo dubitatur, an obtinentes dignitatem, vt cui incumbit visitatio, possit ratione ipsius visitationis abesse ultra tres menses, & lucrari fructus huiusmodi dignitatis, qui per interessendum lucrifunt, ac distributiones, itaque etiam fructus canonicatus, quem simul obtinet? In quo dicendum est, vt habetur in sequenti declaratione Sacre congregationis Concilij. An ratione visitationis Archidiaconi in ciuitate ratione sua Diocesis possit abesse ultra tres menses concessis a Concilio? Congregatio respondit posse, vero pro tempore dictæ absentie ultra tres menses ex causa visitationis possit lucrari fructus sui Archidiaconatus, qui lucrifunt per interessendum. Respondit posse, dammodo dari conseruandæ absentie ex legitima causa, non tamen lucari distributiones mere quotidianas, in quo ante ea visitatione lucrari etiam possit fructus illius canonicatus, quem obtinet ex dispensatione, vel ex illius Ecclesie conseruandæ, scilicet, quod fructus canonicatus distincti sunt a fructibus Præbende Archidiaconatus? respondit congregatio non posse, nisi pro tribus mensibus vacationis causa a Concilio permiffa, hæc tamen de lucrando fructibus locum habent, nisi exet. Et clesia conseruandæ, vt Archidiaconus visitans nihil fructuum percipiat, quam conseruandam Congregatio censuit saluam manere.

Adierte tamen, quod si effect conseruato, quod Archidiaconus visitans suum Archidiaconatum vt percipiat distributiones, non conseruetur reprobatam per cap. 1. de clericis non resident. in sexto, sed esset valida tanquam ex iusta causa, quia visitando seruit Ecclesie, Monachus in d. ap. 1. num. 2. quem ibi sequuntur Ioan. And. Domin. in princip. num. 2. & Probus in 11. cosmas in practica sanctione tit. quo tempore quisque debeat esse in choro, glossa vltima, ad fin. faciunt dicta infra num. 348.

322 Sed videbatur, quod Archidiaconus visitans deberet percipere distributiones quotidianas, Tertiam seclusa consuetudine ex decreto Concilij, l. c. 22. de reformat. cap. 3. versit. quod si alius, vbi incumbens curæ animarum imminente suæ Dignitati habetur pro presenti, & interessenti, nam qui visitat, exercet curam animarum iurisdictionalem, seu fori exterioris, iuxta dicta supra prima parte capituli. 6. numer. sexto.

Respondetur tamen, vt quod decretum intelligitur de cura animarum proprie, nempe fori interioris, vt videtur colligi ex illis verbis ibi, quo in curata Ecclesia resident, ac ministrant. Et ita censuit Sacra Congregatio, vt in sequenti declaratione super d. c. 3. ibi cura animarum imminente. Sc. ut si tantum iurisdictionalis: si vero est imita, tunc est locus capit. extirpata. 3. qui vero de Præb. & tunc cum visitauerit sua

inraditionem, nec obtine Præbendam, & fructus, seu vero distributiones quotidianas. Accedit alia declaratio eiusdem S. Congregationis, quæ sic ait, habentur tanquam presentes in eboris qui curam animarum exercent, quæ illi Ecclesia imminet, dum tamen sunt in actu administrandi Sacramenta, vel alia exercendi, quæ spectant ad ipsam curam. Cui consonat Concilium Bononiense, tit. 6. de residentia, §. de causis exstantibus Canonibus, vers. illi quibus; quæ quidem declaratio loquitur de cura animarum fori interioris, vt patet.

336 Intelligendum autem est visitantem, & seu exercentem iurisdictionem imminentem suæ Dignitati, vel Ecclesie, seu dignitatibus habentibus, quando est absens à ciuitate, seu loco ubi est Ecclesia, si enim id faceret in ciuitate, seu loco, ubi est Ecclesia, lucraretur etiam distributionibus, si opporret fieri tempore horarum, nec posset conuincitur fieri post eas, seu ante, iuxta infra dicta n. 337.

337 Nec procedit illud decretum dist. cap. 3. in Canonibus, seu dignitatibus habentibus Ecclesie Parochiales, non tamen Canonicatibus, seu dignitatibus annexis, vt in sequenti declaratione super illo. Ibi habetur, non comprehenduntur Canonici habentes Ecclesiam Parochialem, non tamen Canonicatibus annexis, seu unitis, qui si in Parochialibus reſiderint, & fuerint priuilegiati ad perceptionem fructuum, exceptis distributionibus quotidianis iuxta Bullam Pij V. vel ex indulto Apostolice, non poterunt optare neque domum Canonicales, neque Canonicatum presbyteralem, & similia, cum non habentur pro presentibus, sed tantum sunt priuilegiati ad percipiendos fructus, & id quando scilicet extra consuetudo, vel statutum, quo absentes non possunt optare, secus quo absentes possunt optare.

338 Rursus circa declarationem T. vers. an durante ea visitatio, eaduertere eam procedere, etiam Canonici esset annexus dignitati, stante, quod fructus Canonici distincti sint à fructibus dignitatis, vt in ea dicitur, nam adhuc uti duo Beneficia obtinentur, infra dicitur vnde prima part. c. 5. n. 192. & vltima p. c. 12. a. n. 57. & visitando ratione dignitatis non feruit Canonicatus, secus autem esset in portione accessorie annexæ, & unita dignitati, nam tunc vnus est Beneficium, & Portio est tanquam prædium dignitatis iuxta dicta d. c. 5. n. 193. & d. cap. 2. n. 12. & sic visitans ratione dignitatis lucraretur etiam fructus Portionis annexæ, tanquam fructus ipsius dignitatis, seu eius prædij.

339 Et ex illa declaratione d. vers. T. conuincitur consilium Nauar. 14. de Clericis non resident. de quo supr. n. 40. quatenus sentit, quod prosequens litem super iuribus, suæ dignitatis lucratur etiam in absentia fructus Canonici, quem litem obtinet, quod non est verum, nam tunc non abest causa Canonici, nec pro utilitate illius, seu Ecclesie, sed solum dignitatis, cuius iura prosequitur.

340 Et ex eadem declaratione inferitur, quod excusatus à reſidendo non lucratur fructus, qui non lucrantur in absentia, nisi in casibus à iure expressis, & hoc est quod dicit Rebut. in praxi titulo de dispensatione de non resident. n. 22. & facit, quod ipse inferius ait n. 60. quod dispensatus de non reſidendo, nequamquam recipit fructus Beneficij, nisi concedatur hoc expresse in dispensatione, cui consonat quod ait Felinus cap. fin. de magistris, numero 3. sub vers. 6. Item, quod propter simplicem licentiam absentia non excusatur quis à perceptione fructuum, sed solum ex-

ausibus eum, vt non primetur. Vnde Canonici ingrediens & Religionem nõ lucrabitur anno nouitatus, & probationis fructus Prebendæ, quomuis sit iuste excusatus à reſidentia, vt dicitur infra n. par. c. 9. n. 31.

Vnde etiam Canonici electi, & seu nominati ad Episcopatum Italici, qui debet Romæ examinari, quomuis interim, dum vadit Romam, iuste abſit, & sit excusatus à reſidendo, non tamen habebitur pro præſenti, nec fructus percipiet ex illa causa, qm non lucrantur in absentia, nisi in casibus à iure expressis, qualis non est ille, maxime, cum talis absentia sit in utilitatem priuam ipsius electi, qui vult esse Episcopus; & ad percipiendos fructus in absentia nõ solum non sufficit utilitas priuata, sed nec utilitas Ecclesie, seu Episcopi, in genere, sed requiritur utilitas Ecclesie in specie, & in particulari. lo. Andr. in cap. 1. sub numero tertio de clericis non resident. in sexto, & ibi Domin. §. qui vero, num. 8. & Probus ad Monachum, n. 29. & Rota d. c. 212. part. 1. diuersorum, de quo infra n. 372.

Nec obstat, T. quod obtinentes ex dispensatione Parochialem, & Canonicatum, residentes in Parochiali, percipiunt fructus Canonici, exceptis dumtaxat distributionibus quotidianis, vt in constitutione 64. Pij V. & in declaratione 7. supra adducta sub numero 179. & alius. Et similiter obtinentes ex dispensatione duos Canonicatus, aut Dignitates, & reſidens in vno lucratur fructus alterius licet non distributiones, vt in declarationibus supra adductis. n. 185. & sequens, quia respondetur, quod illi reſidentes in Parochialibus sunt priuilegiati ad perceptionem fructuum, ex d. Bulla Pij V. vt dicitur in declaratione supra adducta, n. 337. obtinentes vero ex dispensatiõe duos Canonicatus, seu dignitates, eo ipso censentur dispensati, vt percipiat in absentia fructus alterius, nam alias dispensatio esset inutilis, & ita videtur esse de mente Papæ dispensantis, quando dispensatio est perpetua, & non ad tempus. 18. Dubitatur, T. an statuta, & consuetudines Ecclesiarum concedentia liberationem deferentibus per quadraginta annos, sint contrarius, & derogata per Concilium? & dicendum videtur, quod non ad Cenedum Collect. 15. ad 6. num. 8. licet contra sentiat Nauar. consil. 12. de clericis non resident. & ita censuit Sacra Congregatio, & Gregor. XIII. vt in sequenti declaratione. Anſa derogatum statutum Concipellanæ permissum Beneficiario, qui in ea per quadraginta annos continens aliquod Ecclesiasticum Beneficium p. vice possedit, & per d. tempus illud per se ipsum in diuinitate reſidendo deseruit, vt à dicta Ecclesia de cetero quoad vixit, vt emeruit, & inde donatus abesse liceat, & tanquam præſens in ebor habeatur, ratione fructuum Prebendarum quæ in distributionibus quotidianarum, S. D. Greg. XIII. iuxta relationem Cong. dixit, tollerandum esse hoc statutum.

Decimonono dubitatur, an per Concilium d. c. 12. sit derogatum capitulo de cetero, & capitulo ad audien. 1. an. de clericis non resident. ubi habetur, quod duo Canonici existentes in seruitio, suo obsequio sui Episcopi, habentur pro præſentibus, & percipiunt fructus Canonici, præter distributiones quotidianas, & videtur, quod sic, arg. c. 11. de consil. in 6. & quæ ibi notantur.

Nihilominus tamen contrarium est dicendum T. ex illa Rege, quod lex generalis posterior limitatur, & determinatur per legem priorem specialem, non est numm. cum sequen. ff. de legib. glo. recepta in athen.

authen. offeratur. C. de his qui in possessione, & in licentiam. ff. si quis satisd. de cogitans, & ibi Ill. Decius in l. in uno iure, n. 7. ff. de reg. iur. Anton. Gabr. de legibus c. 1. n. 2. Eucrat. suo maximo de leg. iuris, à n. 12. Barboſa in l. si quis sita maximo de leg. iuris, n. 8. & Thom. Sanchez de matrimonio, lib. 2. disputatio. 24. n. 6. & ita in proposito tenet Nauar. consil. 2. de clericis non resident. quem post huc sequitur Gonzalez, lib. 6. numero 256. & sententia Hoiada de vicariis, Benefic. 1. part. cap. 17. numero 29. & 2. part. cap. 10. numero 15. & 16. Salcedo in pract. cap. 52. littera C. 2. causa Sorotius de Vicario Episcopi, lib. 1. quaest. 33. ex n. 14. Cabedo, d. c. 94. 2. par. & Zechus de rebus Ecclesiasticis, c. 24. de Canonibus numero 1. & c. 1. de Beneficiariis, sub num. 6. qui post Concilium Trident. scripserunt.

347 Et ita tenet S. Cong. Concilij, T. vt apparet ex sequenti declarationibus. Prima, stante consuet. dioc. in Ecclesia Cathedrali, quod Canonici non interesse diuinitate non percipiunt fructus Prebendæ, nec distributiones quotidianas, an licet Episcopo suo reſideret per se totum, & diuinitate Canonici, qui dicitur fructus, & distributiones percipere possunt, ut si in ebor per se totos esse, & Canonici non licet, exceptis tamen distributionibus quotidianis. Secunda, Canonici, qui sunt à ebor absentem cum suo Episcopo, distributiones quotidianas amittunt, que inter distributiones ratione deferunt, etiam si sint tam Episcopo in visitatione, & priuilegium autem, quia suo Episcopo inferunt, etiam si abſit ultra tres menses, Prebendam suam fructus facit suos. Tertia, Nec possunt Canonici ubi licet duo ad plus assistentes eorum Prelatum inuentem quod adlocantur, anſite Missam in Ecclesia Cathedrali, in vna Ecclesia curiam participes per distributionibus quotidianarum, que non nisi presentibus, & interessentibus dantur.

348 Autem, quod dicitur, Canonicos existentes in seruitio sui Episcopi non posse percipi, ere distributiones quotidianas, vt probatur dist. cap. de cetero, & ibi notant D. & citati sup. fallit primo licet consuetudine in contrarium, quia seruanda erit, cum sit ex iusta causa, ex Decio in dist. cum omnes de consil. 2. libell. sub numero 6. Couar. lib. 3. variorum cap. 13. numero 5. vers. 1. ad in ratione. Duennas, reg. 206. limitatione 1. Hoiada dist. cap. 17. numero deſensio, & facit in simili declarationes adductæ infra numero 361. que sunt vidende Et ita in proposito videtur tenere Hoiada dist. cap. 10. numero 16. & expresse cum eo Sorotius dist. numero 3. quomuis contrarium tenet Nauar. d. c. 1. consil. 2. de clericis non resident. numero 2. dicitur Canonici seruientibus Episcopo consuetudinem non posse prodesse ad habendum distributiones quotidianas per c. 1. de clericis non resident. lib. 9. cui tamen fatiſit ex Decio. Couar. Duennas, & Hoiada ubi supra.

349 Secundo fallit in T. Canonici missis à suis Episcopis ad visitanda limina Apostolorum eorum nomine, vel comitantibus ipsos Episcopos ad eadem limina iuxta constitutionem 17. Sixti V. de visitandis liminibus Apostolorum ad omnibus Episcopis. Nam si lucratur non solum fructus, sed etiam distributiones ex decreto eiusdem Sixti V. vt in sequenti declaratione S. Congreg. Concilij. Prima Canonici missi ab Episcopo ad limina Apostolorum eorum nomine, vel comitantes ipsos Episcopos ad eadem limina, distributiones lucratur ex decreto S. D. N. Sixti V. Secunda, Illustrissimo Card. Hispanen. Gornio de Sorotius vsus Ecclesie Canonici amplitudinis, sua Illustrissima. Ad visitanda sanctorum Apostolorum limina

procuratur, dum huiusmodi visitationis causa abſuerit, debet percipere distributiones quotidianas. Ita consil. S. Congregatio Cardinalium Concilio Tridentino interpretando propositionem, an Canonici sententiam velis notari esse, vt tam abſentibus, Roma dicta. Apr. 1589. A. Cardin. Carraya.

350 Quid non solum videtur procedere T. in Canonici, sed etiam in aliis Præbendis, licet non sint de Capitulis, missis à suis Episcopis, seu eos comitantibus ad limina Apostolorum, nam in proposito eadem videtur esse ratio, & de mente Sixti V. quicquid alias sit in aliis Clericis, vt infra dicitur. Non tamen procedit in Canonici, seu Præbendis missis ab Episcopis ad limina Ecclesiarum, seu eos comitantibus ad limina Apostolorum, licet alias sint sui Episcopi ratione originis, seu aliorum Beneficiorum, nam isti non lucrantur distributiones, nec fructus Canoniarum, seu Præbendarum, nec illa cause sunt iuste absentes, cum non abſint causa Episcoporum suarum Ecclesiarum. Nec habent Beneficia simplicia seruitoria, quibus per Vicarium, seu substitutum potest deserui, percipiunt illa de causa non seruitio distributiones, & alia emolumenta (seruij), nec excusantur apponendo Vicario, seu substituto, vt consilium, & practicum est cum quodam Beneficiario Ecclesie S. Vincentij Abulen. Cuiusdam missio ad visitanda limina ab Episcopo Abulen. D. Lau. Octadui de Auend. Nec poterit Episcopus mittere ad visitanda limina duos simul Canonicos, seu Præb. quia ad id vnus satis est, si tamen ipse Episcopus vadit ad ea visitanda, poterit secum terre duos Canonicos, seu Præb. qui eum comitentur, & isti duo eum comitantes, aut missas percipiunt fructus, & distributiones Canonici, seu Præbendarum suarum, licet tamen plures in hoc occupatur, neuter percipiet, quia non est maior ratio de vno, quam de alio, quomuis videatur probabile, aut de mente Sixti V. quod duo Canonici, seu Præb. comitantes Episcopum, aut vnus ab eo missus ad limina Apostolorum, lucratur fructus, & distributiones Canonici, seu Præb. licet habeat alias occupatos in suo seruitio alios duos, nisi forte ex hoc Ecclesiæ patitur nisi seruitio magnum detrimentum ob paucitatem ministrorum.

Tertio fallit quando Canonici T. considerent solum in distributionibus quotidianis, nam tunc eis lucrantur, ne priuilegium esset inutile iuxta allegatos supra d. n. 3. & 115. excepta tamen tertia parte, quæ deseruentibus accessit ex Congregationis sententia, vt in sequenti declaratione. Canonici comitantes Episcopum non lucratur distributiones quotidianas, nisi Canonici considerent in distributionibus quotidianis, tunc amittunt tertiam partem, quæ deseruentibus accessit. Et est in simili alia declaratio, quæ sic ait. Si sunt vera iniuncta, & sine culpa, aut post obtentum Canonici, aut tunc loco manere, duranti duranti iniuncta, dimodo non ultra annos, & si omnes fructus, & Canonici in distributionibus quotidianis consistant, et Canonici lucrantur, dedulla tamen tertia parte pro deseruentibus. Cui consonat Concilium Provinciale Bononiense, tit. 6. de residentia, §. de causis exstantibus Canonici, & residentia, vers. sic secundo, ubi sic dicitur. De iniunctis etiam, vt ea culpam suam susceptis eadem, quæ supra de Parochiis decreta sunt, obseruantur, & ita videtur, ut si omnes fructus in distributionibus quotidianis consistant, eos Canonici deſeruit tertia parte alius loco eius deseruentibus assignanda sibi possit comparare.

168 Sed videtur, quod omnes distributiones debent tunc lucrari, non deducta tertia parte, ex declarationibus adductis supra, n. 113 & 114.

169 Pro concordia dicendum est, quod ad lucrandos fructus Canonicatus, quando omnes confluit in distributionibus quotidianis S. Congreg. facere differentiam inter Canonicos absentes causa studij, & causa residentie in Parochiali ex vna parte, vt hi eos integros percipiant, vt apparet ex d. declarationibus adductis, n. 113, & 114. & inter Canonicos absentes causa seruitij Episcoporum, & causa inimicitiarum, vt hi eos lucrantur, deducta tertia parte, quae deseruentibus accretat, vt apparet, ex hic adductis. Et ratio, quae videtur mota est, quia causa absentie illorum videtur magis pia, & fauorabilis, seu maiori fauore digna, quam horum.

170 Quarto fallit flante speciali gratia, tunc concessione Papae, Nauar. d. consil. 2. de clericis non resident. nu. 3. vt facta est D. Card. Carolo Borromeo, vt in declaratione sequenti. Sanctissimi Patris noster Cardinali Borromeo concessit, vt Vicarij eius pro anei, dum ratione officij sui per loca sua Vicariatus ratione visitationis, aut aliter aliter negotij spiritualis absumt ab eorum Ecclesijs, eadem debita ratio habeatur quoad distributione quotidianas, ac sine choro personaliter interuenient, dummodo Vicarij intra fines sui Vicariatus maneant, & praesentia exercendi officium non vagenus solari causa, ad quod diligenter animaduertere ipse debeat, ne aliqui frans fiat, eandem gratiam fecit, vt de illis, quos tempore ciuitate assumet, vt munus generalis visitationis per Diocesim subueniat, ratio habeatur quoad distributiones, ac si essent in choro, cum conditionibus tamen, vt supra eandem gratiam fecit pro illis, qui occupati sunt examine illorum, quibus conferenda sunt Parochiales, si quando propter ditam occupationem non possint interese horum Vicariatus, seu Complementary, dummodo frans absint, non tamen data opera ex amem excusetur in horis vesperarum, seu Complementary, idem pro deputis aut seminarj, si quando pro seruitio seminarj esse in aliquo negotio causa occupati, quia diuina officia celebrantur in Ecclesijs, ubi praesentia si essent occupati propter Congregationes, quae semel in hebdomada ratione d. seminarj sunt, dummodo ista gratia non abutatur.

171 Et iuxta hanc declarationem, tunc flante gratia speciali, peccat quod ait Zechus d. de Beneficiarij ad si. vbi ait, quod distributiones quotidianas lucrantur ex amatores Beneficiorum, si sine fraude absint ex declaratione S. Congregationis, & alias non flante gratia speciali non est verum, quamuis fructus, seu grossum lucrentur, tantum occupati in seruitio Episcoporum, & Ecclesie in communi, saltem duo Canonici, seu Beneficij.

172 Et similis gratia, & priuilegium percipiendi etiam distributiones quotidianas in absentia coedit solet ad tempus, & prorogari Inquisitoribus, atque aliis ministris S. Officij inquisitionis Hispaniae, vt in sequenti declaratione S. Congregationis. Congregatio Concilij non dudum consulta respondit Inquisitoribus haereticae prauitatis minime ius esse percipiendi distributiones quotidianas Canonice, Dignitatum, aut aliorum Beneficiorum eo tempore, quo Beneficij predictis non decederint, quia decisione Inquisitores Hispaniarum veriti ne laederent eorum priuilegia a diuersis Ro. Pontificibus ad tempus concessa, & a Felice, record. Gregorij XIII. prorogata, vt eis predicto munere & vacantiibus liceret distributiones quotidianas percipere, ad Congregationem adierunt, illorumque tenore exhibito declarari petierunt, eam decisionem ex iure communi de prom-

ptiam ad eorum priuilegia nega quam certinere. Itaque Congregatio priuilegiorum exemplo diligenter cuiusque iuri contentiones Inquisitores postulare conant, ac quae adeo declarant decisionem a se editam de distributionibus quotidianis in absentia non percipiendis, non habere locum, vbi specialibus priuilegijs, aut indulgijs Apostolicis Inquisitoribus, atque alijs S. Officij ministris fuerit concessum, vt quotidianas distributiones, quamuis absentes, lucrentur, tunc enim priuilegia, & indulgia huiusmodi, quae ad tempus, pro quo fuerit concessa, dures, et firmam esse custodienda, quae praestantur, & vtilius est Christiana Republica Inquisitorum officium ad conseruationem, & propagationem orthodoxae Fidei conseruatum, quod adeo ad Cardinale Telesi significare Congregatio voluit, vt secreti priori decisione Congregationis ius quidem commune declarasse, non de priuilegijs, aut indulgijs a Sede Apostolica concessis, quaequam detractum vobis. l. 6. Inno. 1594. H. vero, Carden. Mathieu.

173 Ex supradictis inferitur Canonicum Vicarium Episcoporum non posse percipere distributiones quotidianas in absentia, quamuis exculatur a residentia, & percipiat fructus in absentia, ex quo est in seruitio, & obsequio Episcopi, nisi sit consuetudo in contrarium, Rebut. in praxi, nu. de Vicariis Episcoporum, num. 5. Hoieda d. cap. 10. num. 15, & 16. & Sbrocius d. quaest. 43. nu. 4. & 5.

174 Vicarius tamen Capituli Sede vacante, Canonicus non solum habetur pro praesenti, & lucratur fructus in absentia, Paimus de officio, & potest. c. cap. de vacante, q. 10. 2. par. num. 5. Rebut. supra Nota, decis. 222. num. 6. 2. par. diuersorum; sed etiam percipit distributiones ex ratione assignata a Paimo ibi, quod censetur esse in seruitio Ecclesiae, cum magis commodum sit Ecclesiae, vt deputetur vnus, & non creetur iurisdictione pro totum ca. Quae ratio cessat in Vicario Episcopi, vt per Rotam ibi. Et qui abest pro seruitio, & euidente utilitate Ecclesiae de iure, etiam cessante consuetudine, non solum percipit fructus, sed etiam habet locum etiam in Canonicis Doctorali, & Magistrali, secundum Rotam in vna Placentina fructuum, anno 1550. vt per Puteum, decis. 294. h. 3. & post haec tradit Gonzalez d. glo. 6. nu. 257. dicens, satis notandum.

175 Quod tamen videtur intelligendum, tunc nisi vergeat in magnitudinem, seu notabile damnum Ecclesiae, quia remaneret destituta literatis, Rebut. in praxi, nu. de dispensatione de non resident. num. 41. quem sequitur Hoieda d. cap. 17. nu. 29. & casu ad fin.

176 In hac tamen Ecclesia Abulens. est statutum, quod Canonicus Doctoralis non procuret, nec habeat, nec acceptet familiaritatem Episcopis, nec eam vitatur.

177 Sed non videtur habere locum tunc dispositio d. ca. de casero, & cap. ad audientiam, Canonico penitentiario, qui non videtur posse occupari in seruitio Episcoporum vltra tempus a concilio permillum ad tradita supra dicit, quod non dicitur a non. 40. tunc etiam in canonico leature, cum ad munus illud sit electa eius persona.

178 Secundo ampliat, vt procedat etiam in inferioribus Clericis, non canonicis, concurrente tamen dispensatione Episcoporum, vt tenet Io. And. in d. ca. ad audientiam, quem ibi sequitur Butrius Card. Imola Anchar. & Anania, & videtur magis sequi Selua de Benef. 4. p. 6. nu. 13. seu 33.

179 Verior tamen est sententia tunc Abbatis in d. ca. ad audientiam, numer. 8. qui ait clericos inferiores, non canonicos, posse destinari pro occupari per Episcopum communi utilitate, aut causa suggerente pro-

169 gressu consuetudo, quod distributiones huiusmodi darentur absentibus ex iusta causa.

180 Et iuxta id sunt accipiendi aliae declarationes eius iud. S. Cong. tunc sequent. Prima, An distributiones quotidianas debeantur inferioribus propter infirmitatem diuini officij non inferuentibus, flante decreto huius cap. 12. Cong. censuit debere. Secunda, Senio concessit, si aiaz residere solus sunt, distributiones debeantur, et etiam inferioribus ex propria culpa, & peccato cum procedunt occasione, minus enim esset rigor, nec Superior huiusmodi Inquisitionem facere debet addendo afflictionem afflictis, quando quidem multa essent causa, & non trupes, debentur etiam decemur in carceribus, non tamen ob propriam culpam, iuxta doctrinam Ioan. And. in c. 1. de clericis non resi. l. 6. Constat Concilium Bononiense d. de reple. ca. 6. de causis excusantibus Canonicos, vt supra. Tertia, Cong. censuit distributiones quotidianas lucrari eum, qui debet conuictus in carcerem fuit, fructus autem Praebenda sine missa grossa toto die habere, quamuis pro sententiam non fuerit declaratum, iuste illum in carcere detineri. Circa quod est alia declaratio, quae fit ait. Quoad carceratum Cong. censuit tunc non priuari distributionibus usque ad primam festiuitatem, quod si condonatus appellet, interuenit non percipiet, sed si in secunda visitata obmiserit, omnia recuperabit, l. 17. 1570. super Canonico Bracaren. vt in libro Innoc. IX.

181 Et iuxta praedicta etiam tunc sunt accipiendi consil. Nauar. 10. & 11. de clericis non resident. intelligenda enim sunt, quod absens a choro ex causa infirmitatis, seu alterius corporalis necessitatis, aut incarcerationis, seu excommunicationis iniustae, de iure, etiam seclusa consuetudine lucratur distributiones quotidianas si est praesens in loco, vbi est Ecclesia, ex d. c. vna, & allegat. n. 359.

182 Dispositionem autem d. cap. de casero, & c. ad audientiam, de clericis non resident. ampliat primo, vt procedat, & habeat locum etiam in Canonicis Doctorali, & Magistrali, secundum Rotam in vna Placentina fructuum, anno 1550. vt per Puteum, decis. 294. h. 3. & post haec tradit Gonzalez d. glo. 6. nu. 257. dicens, satis notandum.

183 Quod tamen videtur intelligendum, tunc nisi vergeat in magnitudinem, seu notabile damnum Ecclesiae, quia remaneret destituta literatis, Rebut. in praxi, nu. de dispensatione de non resident. num. 41. quem sequitur Hoieda d. cap. 17. nu. 29. & casu ad fin.

184 In hac tamen Ecclesia Abulens. est statutum, quod Canonicus Doctoralis non procuret, nec habeat, nec acceptet familiaritatem Episcopis, nec eam vitatur.

185 Sed non videtur habere locum tunc dispositio d. ca. de casero, & cap. ad audientiam, Canonico penitentiario, qui non videtur posse occupari in seruitio Episcoporum vltra tempus a concilio permillum ad tradita supra dicit, quod non dicitur a non. 40. tunc etiam in canonico leature, cum ad munus illud sit electa eius persona.

186 Secundo ampliat, vt procedat etiam in inferioribus Clericis, non canonicis, concurrente tamen dispensatione Episcoporum, vt tenet Io. And. in d. ca. ad audientiam, quem ibi sequitur Butrius Card. Imola Anchar. & Anania, & videtur magis sequi Selua de Benef. 4. p. 6. nu. 13. seu 33.

187 Verior tamen est sententia tunc Abbatis in d. ca. ad audientiam, numer. 8. qui ait clericos inferiores, non canonicos, posse destinari pro occupari per Episcopum communi utilitate, aut causa suggerente pro-

169 seruitio Ecclesiae Cathedralis, & tunc habebunt fructus in absentia sine aliqua dispensatione, pro seruitio vero solius Episcopi, secus nisi vbi necessitas vt gerere, non enim est tanta communio inter Episcopum, & Clericos inferiores, sicut inter Episcopum & Canonicos, in quibus loquuntur, diuersi, qui sunt membra corporis sui. Quam sententiam sequuntur Nau in mane, cap. 25. num. 120. & l. 5. de etat. & qualitate, de quo supra n. 46. Salcedo d. cap. 52. h. c. secundo casu Lud. Lopez in tract. consil. 1. tom. cap. 249. secunda causa, & Zechus de rep. Episcoporum, titulo de Beneficijs, n. 4. vers. 9. & lecta est Rota in d. causa Placentina fructuum, vt per Puteum supra. Et in vna Calagurritana fructuum. 18. Martij 1583. coram D. Bubalo, vt in d. de. 122. parte 2. diuersorum, quam retet Sbrocius supra n. 6. vbi ex ea fuit resolutum. Licet Rotas de Argulio Portionario Ecclesiae Calagurritanae V. cario, seu Prouisorij ipsius Episcopi residenti in oppido Lucroni, vbi alij Prouisores resident consueuerunt, non debere fructus sui Portionis, quia de vrgente necessitate Episcopi non constituit, cum verisimile esset alio in d. Dioces. regnari, atque idoneo ad exercendum d. officium, neq; ex deputazione persona d. Orbei in Vicarium resultabat vtilitas Ecclesiae, tunc Vicarius deseruit suis Episcopis, retet Gonzalez supra n. 102. glo. 59.

190 Et amplius dicit Rota ibi, quod in hac materia tunc non sufficit vtilitas totius Episcopatus in genere, sed requiritur vtilitas Ecclesiae in specie, vt per Io. And. in cap. 1. sub nu. 3. vers. item intelligendum est, de clericis non resident. in 6.

191 Sed hoc est contra Abb. supra tunc docentem inferiores Clericos posse per Episcopum destinari pro communi utilitate, quamuis verum sit, quod occupatus in officio Prouisorij, seu Vicarij non videtur occupatus pro utilitate communi, saltem confiderabili ad istum effectum, quia potius deseruit Episcopo, vt dictum est. Et dictum Ioan. And. quod sequitur Domin. ibi. f. 1. qui vero, n. 8. & tenet Probis ad Monachum, n. 29. procedet in illis, qui non per Episcopum, vt dictum est, sed alias sunt occupati, seu destinati pro utilitate communi, seu Episcopatus in genere, aut per Episcopum plures quam duo eiusdem Ecclesiae iuxta dictum Hostien. quod retet, & sequitur Abbas in d. cap. de casero, sub n. 3. & Selua d. quaest. 6. casu 17.

192 Vnde Procuratores generales tunc Cleri Hispaniae a Cong. euuld. Cleri, seu de eius ordine deputati, residentes in Curia Rom. & in Curia Regis Catholici non excusantur a residentia in suis Ecclesijs, nec lucrantur fructus in absentia, nisi flaret breue Sanctissimi D. Clementis VIII. datum. 28. Febr. 1597. ex quo non possunt cogi ad residendum (dummodo non obtineant dignitatem actu maiorem post Pontificalem, aut Canonice, Doctoralem, Magistrallem, Penitentiarj, aut de leatura) ac lucrantur omnes fructus, redditus, proventus, iura, obventiones, & emolumenta quaecumque, nec non distributiones etiam quotidianas, ac manuales, etiam si primas, & rigorosam residentiam non fecerint, vt latius in d. breui.

193 Referuarunt tamen in dict. Calagurritana Domini videndum, an ex eo, quod Portionarij in Ecclesia Calagurritana interueniunt in Capitulo, & in aliquibus habent vocem, possit dispositio dicit. cap. ad audientiam, comprehendere etiam illos Portionarios?

194 Et prima lunij eiusd. anni. 1583. coram cod. D. 177. Bubalo fuit resolutum. Integras Portionarios non esse

